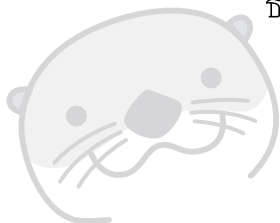

ปีศาจยามวิกาล

よるのばけもの

ซูมิโนะ โยริ
เขียน

ฉนพล คักดีสมุทรานันท์
แปล

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

พวกผู้ใหญ่จำช่วงเวลาที่เป็นเด็กมัธยมต้นไม่ได้เลยหรือ พวกเรานั้นมีชีวิตอยู่ด้วยการแบกรับเรื่องราวร้ายเกินกว่าที่พวกผู้ใหญ่คิดว่าหลายชุม

ปีศาจยามวิกาล คือเรื่องราวของอัจฉิคุง เด็กผู้ชายคนหนึ่ง ที่ทุกคืนเขาจะกลายร่างเป็นปีศาจ แต่แล้วคืนหนึ่งมีเหตุให้อัจฉิคุง ต้องกลับมายังโรงเรียน เมื่อมาถึง อัจฉิคุงก็พบว่าเขาไม่ได้อยู่เพียงลำพัง เขาพบยาโนะซัง เพื่อนนักเรียนหญิงคนหนึ่งในชั้น อยู่ที่โรงเรียนในเวลากลางคืนด้วย แล้วเรื่องราวต่างๆ ก็เริ่มต้นขึ้น เมื่อยาโนะซังพบอัจฉิคุงในร่างปีศาจ

เนื้อหาในเล่มกล่าวถึงการถูกกลั่นแกล้งจากเพื่อนนักเรียน ด้วยกัน จากสถิติของกรมสุขภาพจิตพบว่า พฤติกรรมการกลั่นแกล้ง รังแกกันหรือบูลลี่ (Bully) ของเด็กไทยติดอันดับ 2 ของโลก รองจากประเทศญี่ปุ่น และจากการสำรวจพบว่า เด็กกว่า 91 เปอร์เซ็นต์ เคยถูกบูลลี่ และอีก 43 เปอร์เซ็นต์คิดจะตอบโต้เอาคืน

ปัญหาการถูกกลั่นแกล้งในโรงเรียนจึงไม่ควรถูกมองข้าม อีกต่อไป

ไม่มีเด็กคนไหนสมควรถูกรังแก

ไม่มีเด็กคนไหนสมควรถูกแบ่งแยกเพราะเห็นต่าง

ไม่มีเด็กคนไหนสมควรถูกล้อเพราะทำเรื่องผิดพลาด

คุณไม่รู้หรือว่า ในแต่ละวัน ชีวิตของใครคนหนึ่งต้องพบเจอ

อะไรมาบ้าง เรื่องที่คุณลื้ม พูดสนุกๆ เรื่องที่คุณเห็นว่าเล็กน้อย
อาจเป็นเรื่องใหญ่สำหรับใครบางคน

แม้แต่คนที่เมินเฉยเมื่อเห็นคนอื่นถูกรังแก ก็ดูจะโหดร้าย
ยิ่งกว่าคนที่ลงมือรังแกเองเสียอีก

แม้ัจจุ์คงจะกลายร่างเป็นปีศาจ แต่จิตใจของเขากลับ
อ่อนโยน ในขณะที่บางคนแม้ไม่ได้อยู่ในร่างปีศาจ แต่จิตใจกลับ
คล้ายปีศาจที่แสนน่ากลัว

เราเลือกได้เสมอว่าเราจะเป็นคนอย่างไรและปฏิบัติกับคนอื่น
อย่างไร

เพราะทุกคนล้วนแตกต่าง เราจึงไม่ควรตัดสินใคร

ไม่ว่าใครก็ไม่ควรถูกรังแก ทั้งจากคำพูดและการกระทำ

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม 2563

เมื่อเข้าสู่ราตรี ผมกลายเป็นปีศาจ

[อัคร - กลางคืน]

ณ อยู่คนเดียวในห้องมืดมิด ไม่ว่าจะนอน นั่ง ยืน หรือหมอบ
คุตคุ้ย ยามตีสองดึกสิ่งนั้นต้องปรากฏนับพลัน บางครั้งโผล่มาจาก
ปลายนิ้ว บางครั้งจากสะดือ และบางครั้งจากปาก

วันนี้ หยดน้ำสีดำนํ้าทรวงคล้ายน้ำตาหยดหนึ่งหลังร่วงจาก
ดวงตา ผ่านไปหยดแล้วหยดเล่า รวากับน้ำตาที่หลังไม่ขาดสาย
มันปะทุกำลังขึ้นทีละน้อย ในที่สุดก็ไหลหลังพรั่งพรูจากสองตา
ประหนึ่งน้ำตก หยดน้ำสีดำขุกขยิกยวบยาบเคลื่อนมาปิดคลุม
ซ่อนใบหน้า จากคอถึงหน้าอก แขน เอว เลื่อนไหลไปถึงนิ้ว
แต่ละนิ้ว ห่อหุ้มจนทั่วร่าง

ผิวหนังร่างกายสูญเสียสีสันทันหมดกลายเป็นสีดำไป
หลังจากนั้นร่างกายของตนเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง ผมไม่อาจรู้
เพราะไม่เคยมีโอกาสมองเห็นด้วยใจเป็นกลาง เพียงสัมผัสได้ว่า
ทั้งกระดูก กล้ามเนื้อ และผิวหนังต่างแปรเป็นเหล่าหยดน้ำสีดำ
รวมเข้าด้วยกัน ทรวดทรงร่างกายเปลี่ยนรูปไปเรื่อยๆ สภาพ
ของมันคงน่าสยดสยองเป็นแน่ แต่ผมไม่เคยเห็นมันด้วยมุมมอง

เชิงวัตถุวิสัย จึงไม่อาจลงความเห็นได้เต็มปาก ไม่แน่ว่ามันอาจดูน่ารักเหมือนภูตเขม่าตัวดำ¹ ก็ได้

อย่างไรก็ตาม จากนั้นครู่หนึ่ง ในที่สุดผมก็สามารถมองเห็นร่างตัวเองที่แปลงกายเป็นสัตว์อสูรหกขาได้ ด้วยลูกตาเลืือกถลนทั้งแปดที่เบิกขึ้นบริเวณส่วนหัว รูปลักษณ์ของตนที่ปรากฏให้เห็นชัดเจนเต็มตัว มีแค่ส่วนตาขาวเท่านั้นที่ส่องสว่างอยู่กลางร่างดำมืด ซึ่งกำลังดิ้นขยุกขยิกยุบยับทั่วทั้งตัว รู้ตัวอีกทีภายในปากก็มีดสนิหลงราวไรกันบึ้ง

คืนที่ผมเห็นรูปลักษณ์นี้เป็นครั้งแรก ความตกใจเหลือล้นทำเอาหยดน้ำสีดำนับผิวกายสะบัดคลั่ง อาละวาดโถมใส่สิ่งของในห้องจนลั่นคว่ำ แต่เมื่อเริ่มชินก็ทำใจยอมรับได้ง่ายดายว่ามันก็คล้ายกับมอนสเตอร์ในวิดีโอเกมหรือสัตว์ประหลาดที่เคยเห็นในการ์ตูนนั่นเอง ผมโชคดีเหลือเกินที่เกิดมาในยุคนี้

เมื่อกลายร่างแล้ว เริ่มแรกจะมีขนาดประมาณสุนัขพันธุ์ใหญ่ หากต้องการให้ใหญ่ขึ้น เพียงเคลื่อนหยดน้ำสีดำไปตามความต้องการของตน ก็สามารถเพิ่มขนาดให้มหึมาเท่าภูเขาได้ แต่ตอนนี้ผมไม่มีเหตุผลใดที่ต้องขยายร่างในห้อง

ออกไปข้างนอกดีกว่า ผมกระโจนด้วยความปราดเปรียว ไถร่างผ่านช่องเล็ก ๆ ของหน้าต่างห้องตัวเองที่อยู่ชั้นสองโดยระวังไม่ให้มันแตกเหมือนเมื่อวันแรกที่ผมกลายร่างเป็นปีศาจ

ร่างของผมซึ่งแยกกระจายออกคล้ายของเหลวกลับมาประกอบกันเป็นรูปทรงเพรียวลมแหวกอากาศ ไม่กี่วินาทีจากนั้นก็ร่อนลง

¹ Susuwatari ตัวละครหนึ่งในภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง *โทโทโร่เพื่อนรัก* (*My Neighbor Totoro*) จากค่ายผลิตแอนิเมชันสตูดิโอจิบลิ (Studio Ghibli) ลักษณะเป็นก้อนกลมเล็ก ๆ สีดำ มีดวงตาและแขนขา เคลื่อนไหวได้เหมือนสิ่งมีชีวิต

พื้นดินอย่างไร้สัมผัสเสียง สู่ที่ดินว่างเปล่าซึ่งอยู่ห่างจากบ้านประมาณ สามร้อยเมตร ก่อนหน้านั้นผมจะกระโจนลงมาโดยไม่คิดอะไร ให้มากความ แต่หลังจากเหยียบบ้านหมาของครอบครัวที่ไม่รู้จัก จนบีบแ่นไปครั้งหนึ่ง ผมจึงกำหนดให้ที่ดินเปล่านั้นเป็นจุดลงจอด วันถัดมาผมแอบเอาเนื้อมอบแห้งไปให้เจ้าหมาน่าสงสารตัวนั้น ความ โชคดีในโชคร้ายคือตอนเกิดเหตุมันนอนอยู่นอกบ้านพอดี

ท่ามกลางสายลมราตรีสดชื่นและความเงียบสงบที่ดีต่อใจ ผม ขยายร่างใหญ่ขึ้นกว่าเดิมสามเท่า แมวจรจัดที่เพ่งตึนนอนคอย เฝ้ามองอยู่ข้างๆ ผมลองเปลี่ยนร่างกายเป็นขนาดต่างๆ จนรู้ชัดว่า นี่คือขนาดที่เหมาะสมที่สุด คล้ายกับตอนปรับท่านอนให้หลับสบาย นั้นเอง แมวจรจัดหน้าตาจ้วเจียถึงกับวิ่งหนีหน้าตั้งเมื่อเห็นปีศาจ ดำทะมึนขยายร่างใหญ่ยักษ์ในฉับพลัน ขอโทษทีนะ ดันมา ชัดจังหะการนอนอันสงบสุขเสียได้

ผมกลายเป็นปีศาจร่างใหญ่เกือบเต็มความกว้างถนน ขยับ เคลื่อนขาทั้งหกเหมือนแมลง เดินอาดๆ ไปตามทางไร้ผู้คน ปกติ แล้วผมต้องครุ่นคิดว่าต่อไปจะทำอะไรดี แต่วันนี้ผมมีจุดหมายหนึ่ง ในใจแล้ว

ระหว่างทาง ผมเดินไปพลาซาชูโล่หมาจรจัดที่กำลังแก้มแมว หันได้นั้นก็มาถึงสี่แยกแห่งหนึ่ง คั่นที่แล้วผมเลี้ยวซ้ายตรงนี้มุ่งหน้า สู่ทะเล ชายฝั่งกลางดึกเงียบสงัด เสียงคลื่นช่วยโอบอุ้มชีพจรของ ร่างสีดำตนนี้ไว้อย่างอ่อนโยน ยังพอมีเวลา ก่อนทำภารกิจให้สำเร็จ ลองไปทะเลสักครั้งคงไม่เป็นไร

ผมปล่อยกายปล่อยใจไปกับความทรงจำดงามของคืนวาน หันที่ที่หันร่างไปทางซ้ายก็ได้ยินเสียงกริรร้องดังขึ้น ผมตัวลั่น

เมื่อหันไปมอง ชายคนหนึ่งซึ่งขี่จักรยานมาด้วยมาดเท่คง

สังเกตเห็นผมก่อนจะพุ่งชนเพียงอึดใจ เขากิริตร้องดังก้อง ล้มคว่ำกระเจิงตรงนั้น แม้รู้สึกสงสารแต่ผมเองไม่อาจทำอะไรได้ จึงตัดสินใจวิ่งหลบไปยังทางตรงข้ามกับทะเลด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วเงาร่างของมนุษย์ห่างลิบออกไปทันที สำหรับพี่ชายคนนั้น เมื่อถึงพรุ่งนี้ก็คงเข้าใจว่าเป็นความฝันหรืออะไรเทือกนั้นไปเอง แม้แท้จริงจะไม่ใช้ความฝัน ผมเองอยู่ที่นี้ หน้าต่ายังคงแตก ส่วนบ้านหมากี่พังยับเยินเช่นเดิม

ผีเท้าว่องไวของผมในยามคำคิณนั้นรวดเร็วเกินกว่าคำว่าว่องไวอยู่เล็กน้อยด้วยซ้ำ ไม่ทันรู้ตัว ผมมาถึงสถานที่ซึ่งไม่เคยรู้จักนี่คือที่ไหนกันแน่ ผมเข้าไปในสวนสาธารณะใกล้ๆ ขยายร่างให้ใหญ่กว่าบ้านเรือนต่างๆ เพื่อตรวจสอบตำแหน่งคร่าวๆ ผมกวาดดูรอบข้างด้วยระดับสายตาที่สูงเหนือเสาไฟฟ้าขึ้นไปไกลโข ดูเหมือนผมจะหนีมาไกลทีเดียว ห่างออกไปอีกฝั่ง ผมเห็นทะเลซึ่งเมื่อวานได้ไปใช้เวลาอย่างเต็มอ้อมที่นั่น

ผมต้องกลับห้องตัวเองก่อนจะถึงรุ่งสาง ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นคนประหลาดยืนอยู่ริมถนนในชุดนอนเท้าเปล่า ภารกิจสำคัญ ณ ปัจจุบันคือการตรวจสอบสีท้องฟ้าฝั่งตะวันออกเพื่อให้ทราบว่าตัวเองอยู่ที่ใด

นอกจากจุดประสงค์เพื่อซ่อนตัว ไม่มีความจำเป็นใดต้องเคลื่อนที่ให้รวดเร็ว ดังนั้นก่อนอื่นผมจึงปรับขนาดตัวให้กลับไปเท่าความกว้างถนนอีกครั้ง ตัดสินใจเดินไปตามถนนช้าๆ มุ่งหน้าสู่ทะเล

หากถูกใครพบเข้ากะทันหัน อาจเสี่ยงไม่ได้ที่ต้องให้ตกใจผวาไป แต่สมมติหากเห็นรถแล่นมาจากฝั่งตรงข้าม ผมจะกระโดดขึ้นสูงแล้วปล่อยรถแล่นผ่านไป ความจริงแม้ถูกรถชนผมก็ไม่ตายอยู่ดี อีกทั้งตอนชน รถก็สามารถแหวกผ่านหยดน้ำสีดำแล้วตรง

ต่อไปได้ จึงไม่จำเป็นต้องหลบแต่อย่างใด การหลบรณมีเหตุผลเพื่อป้องกันอุบัติเหตุจากคนขับตกลใจเท่านั้น อาจพูดได้ว่าผมเบือนหน้ากับการหย่อนคนให้ตกใจเล่นมานานแล้ว

วันนี้ผมกระโดดขึ้นสูงปล่อยให้รถที่มาจากด้านหน้าแล่นผ่านไปเช่นเคย แม้มีร่างกายเช่นนี้ก็ยังสัมผัสผัสสายลมราตรี ได้ยินกระทั่งเสียงไซเรนแว่วมาแต่ไกล ห้วงเวลาที่เรียกว่ากลางคืนนั้นช่างอ่อนโยนเหลือเกิน

เมื่อถึงชายฝั่ง คืนนี้ทะเลยังสะท้อนแสงจันทร์งดงามเช่นเคย อย่างไม่รู้ดี วันนี้มีแขกอยู่ก่อนแล้ว แม้อยู่ไกลออกไปพอควร แต่มีคนคู่หนึ่งนั่งเฝ้าคอยชงไฟลั่นกันอยู่บนริมหาด พวกเขาคงมาเสพบรรยากาศท้องทะเลอันอุดมสมบูรณ์เช่นกัน หากมีปีศาจโผล่เข้ามาจ้องหวนที่ทุกอย่างคงพังทลาย ผมเองแม้รู้สึกเสียดาย แต่ตัดสินใจถอยออกมาจากชายฝั่งอย่างสงบเสียงม รู้สึกภูมิใจเล็กน้อยที่ตนเข้าใจหัวอกคนอื่น

ช่วยไม่ได้ เธอเป็นว่าทำภารกิจให้เสร็จก่อนก็แล้วกัน จุดหมายของผม หากขี้จักรยานไปจากบ้านจะใช้เวลาประมาณสิบนาที หากวิ่งไปด้วยร่างนี้จะใช้เวลาไม่ถึงสิบวินาที แต่ผมไม่จำเป็นต้องรีบอีกแล้ว จึงมุ่งหน้าไปที่นั่นด้วยอารมณ์สบายๆ โดยระวังไม่ให้คนอื่นตกใจ

ผมใช้เวลาประมาณยี่สิบนาทีมาถึงจุดหมาย สถานที่ห่างไกลเขตพักอาศัยและรายล้อมด้วยพืชพรรณแห่งนั้นเงียบสงัด ผมยึดตัวขึ้น ยึดเหยียดยาวตรงตามตัวอักษร I ไม่ใช่แค่อุปมา แล้วชะเง้อมองเหนือรั้ว แนนอนว่าไม่มีใครอยู่

ผมจินตนาการให้ร่างของตนหลอมเหลวอย่างรวดเร็ว ลอดผ่านรูเล็กๆ ระหว่างรั้ว ลักลอบเข้าไปยังสนามโรงเรียน

ก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมง ขณะกำลังแช่น้ำร้อน ผมนึกขึ้นได้ว่าต้องไปโรงเรียน ไม่ใช่เพราะจู้จี้ก็อยากไป ไม่ใช่เพราะนึกสนุกอยากเล่นพิเรนทร์ และแน่นอนว่าไม่ใช่เพราะผมหลงรักโรงเรียนมัธยมต้นที่ตัวเองไปอยู่ทุกวัน เพียงแต่พรุ่งนี้มีการเปลี่ยนแปลงตารางสอน และผมลืมการบ้านที่ต้องส่งไว้ในล็อกเกอร์

หยดน้ำสาดรวมตัวกัน ก่อรูปร่างขึ้นเป็นปีศาจอีกครั้ง เมื่อมองไปยังอาคารเรียน ผมเห็นแสงวับ ๆ แวม ๆ จากด้านใน อาจเป็นคุณรปภ.กำลังตระเวนตรวจความเรียบร้อยก็เป็นได้ ต้องระวังไม่ให้ถูกพบและสร้างความแตกตื่นตกใจ

ผมย่อขนาดร่างกายลงเล็กน้อย ทำที่เป็นสุนัขพันธุ์ใหญ่พยายามเดินซิดชอบสนามโรงเรียนให้มากที่สุด เอาเถอะ ถึงจะเสร็จดีเนี่ยแบบนั้น แต่หากมีใครเข้ามาใกล้ ปากฉีกกว้างพร้อมลูกตาทั้งแปด รวมถึงขาหกข้างและหางสี่หางก็พร้อมเขย่าความรู้สึกของผู้พบเห็นให้ขวัญหาย แม้ผมจะสามารถเปลี่ยนขนาดร่างกายมวลรวมหรือปรับรูปทรงได้ภายในเสี้ยววินาที แต่ดูเหมือนจะมีกฎเกณฑ์บางอย่างที่ควบคุมให้รูปลักษณ์พื้นฐานเป็นเช่นนี้ ซึ่งผมเองก็ไม่ทราบว่ามีใครกำหนด

ผมมาถึงอาคารเรียนหลังหนึ่งในจำนวนสองหลังที่ตั้งเคียงกัน หากมองจากสนามโรงเรียนจะเป็นหลังที่อยู่ด้านใน ผมเกาะกำแพงป็นไปถึงดาดฟ้าแบบม้วนदैยวบ กระโดดข้ามรั้วตาข่ายโลหะโดยระวังไม่ให้เกิดเสียงดังเกินจำเป็น ถลาสู่พื้นอย่างเงียบเชียบ ความจริงผมอาจลึกลอบเข้าไปทางหน้าต่างระหว่างทางได้ทันที เพียงแต่ผมอยากลองแะชมจุดต่างๆ ก่อน

ครั้งสุดท้ายที่มาดาดฟ้า น่าจะเป็นตอนทัศนศึกษาโรงเรียนหลังเข้าปีหนึ่ง ขณะจมจ่อมอยู่ในความรู้สึกคึกคักพลุ่งพล่านอย่าง

ประหลาด ดวงตาของผมซึ่งใช้การได้ดีแม้ยามคำคืนก็เห็นกันบุหรีตกอยู่ตรงมุมหนึ่ง

ผมเสพสุขเต็มอิมกับความสำเร็จในการพิชิตสายลมและอากาศ จากนั้นค่อยไสร่างเข้าไปในรากุญแจของประตูหนักอึ้งตรงทางขึ้นดาดฟ้า

เยียบสนิท ไมลี ได้ยินเสียงโชนต่ำคล้ายเสียงหน่วงจากระบบไฟฟ้าของพัดลมดูดอากาศหรืออะไรบางอย่าง จะว่ามีดสนิทก็ยังไม่ใช่ ภายในโรงเรียนมีแสงสลัวจากป้ายทางออกฉุกเฉินและแสงจันทร์สาดส่อง

แม้มีเสียงหรือมีแสง แต่ต่างกันตามตรง โรงเรียนยามดึกไม่ใช่สถานที่ชวนรื่นรมย์เท่าไร

สมมติว่าผมบังเอิญเจอคน ฝ่ายที่ตกใจก็น่าจะเป็นฝ่ายนั้นมากกว่า หากเข้าตาจนจริง ๆ ก็ยังสามารถขยายร่างให้ใหญ่ยักษ์ได้ ต่อให้ภูตผีวิญญานหรืออะไรโผล่มากก็คงไม่นานห้วนใจนัก ถึงกระนั้นผมยังรู้สึกถึงความเย็นเยียบน่าขนลุกแผ่ซ่านไปทั่วแผ่นหลัง เออนะรีบทำภารกิจให้เสร็จแล้วออกไปจากที่นี่ดีกว่า

อาคารเรียนเป็นตึกห้าชั้น ห้องเรียนชั้นปีที่สามที่ผมเข้าออกเป็นประจำทุกวันตั้งอยู่บนชั้นสาม ขณะเดินลงบันไดช้า ๆ หยดน้ำสีดำที่กระเพื่อมอยู่บนผิวกายอย่างไร้ลุ่มเสียงดูจะพร่นพริงกับอะไรบางอย่าง ผมเดินผ่านชั้นสี่ ที่ตั้งของห้องสมุดและห้องศิลปะ แสงจันทร์ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาฉายอาบร่างกายสีดำ วันนี้พระจันทร์เต็มดวง

กรณีของผมนั้นเกิดขึ้นทุกวัน แต่หากมีมอนสเตอร์ที่แปลงร่างได้เฉพาะคืนพระจันทร์เต็มดวงอย่างมนุษย์หมาป่าหรืออะไรทำนองนั้นอยู่จริง จังหวะการใช้ชีวิตจะไม่ปั่นป่วนรวนเรบ้างหรือ

ผมคิดเรื่องไม่เป็นเรื่องเหล่านั้นพลางเดินมาถึงชั้นสาม พอดีกับที่เสียงน้ำไหลจากห้องน้ำข้างบนได้ดังขึ้น ผมกระโดดโหรงรีบหาที่ซ่อนทันที แต่ดูเหมือนจะเป็นเพียงเสียงระบบชำระสุขภัณฑ์อัตโนมัติเท่านั้น ทั้งที่รูปร่างหน้าตาเป็นแบบนี้แต่ก็ไม่สามารถองอาจหัวหาญได้ ทำให้ผมรู้สึกตัวเองช่างไม่ได้ความเสียจริง

ผมเข้าไปใกล้ห้องเรียนไปที่ละก้าว ผมอยู่ห้องทับสอง ขณะเดินผ่านหน้าห้องเรียนสองห้อง ก็รู้สึกเหมือนเส้นเลือดของหัวใจซึ่งไม่รู้ว่ตอนนั้นมันยังอยู่ในอกหรือไม่ คล้ายจะตีบตันแน่นหนักขึ้น

แม้เป็นเพียงเวลาสั้นๆ แต่บทละครสายลับแฝงตัวเรื่องนี้ก็ให้ความรู้สึกลึกล้ำอย่างน่าประหลาด ตอนจบของมันใกล้เข้ามาทุกที ผมแทรกตัวลอบเข้าด้านในผ่านช่องประตูหลังของห้องทับสองเมื่อเข้ามายังห้องเรียน ทุกอย่างเงียบสงัดจนได้ยินเสียงหน่วงอื้ออึงในหูดังจนน่ารำคาญ ผมรู้สึกคล้ายถูกโยนเข้ามาในโลกอีกใบที่ต่างออกไป

เราทำความสะอาดของเมื่อวานทำอะไรอย่างลวกๆ แถวของโต๊ะเรียนจึงระเกะระกะ แต่นั่นก็ไม่ใช่งานอะไรของผมที่ต้องใส่ใจ ผมใช้หางเปิดลิ้นเกอร์ของตัวเองทันที ด้านในรกรุงรังเล็กน้อยด้วยความตั้งใจของผมในตอนกลางวัน แม้ปกติเป็นคนรักความเป็นระเบียบก็ตาม เห็นสภาพของมันที่ไรก็รู้สึกไม่พึงปรารถนาทุกครั้ง

ตำราเรียนคณิตศาสตร์ หนังสือแบบฝึกหัด แผ่นเอกสารประกอบการเรียน ผมใช้หางที่ควบคุมได้อย่างอิสระกอบมัดของเหล่านั้นรวมกัน จะว่าไป ตอนออกจากห้องเรียนคงต้องเปิดประตูแล้วทิ้งของพวกนี้ไว้ด้านนอกก่อน เพราะมีแค่ตัวผมที่สามารถลอดผ่านช่องว่างแคบๆ ได้ แต่เช่นนั้นแล้วควรออกไปจากฝั่งไหนจึงจะ

ใช้ชั้นตอนน้อยกว่ากัน ต้องเลือกระหว่างฝั่งหน้าต่างที่หันหน้าเข้าหา
สวนโรงเรียนหรือฝั่งโถงทางเดินในอาคาร จะให้ทั้งของผ่านหน้าต่าง
ลงไปด้านล่างคงไม่ได้เด็ดขาด ถ้าอย่างนั้นอาจต้องเอาตำราเรียน
ไปวางไว้บนดาดฟ้า แล้วค่อยย้อนกลับมาปิดหน้าต่างอีกครั้ง ช่าง
วุ่นวายอะไรแบบนี้

ผมมักติดนิสัยใช้มือลูบหัวเวลาครุ่นคิดสิ่งต่าง ๆ ซึ่งขณะนี้
ผมทำพฤติกรรมดังกล่าวโดยใช้หางแทนมือ ระหว่างนั้นผมหันไป
ทางกระดานดำโดยไม่คิดอะไร

“ทำอะไร อยู่เหรอ”

ผมเชื่อมาตลอดว่าไม่มีใครนอกจากตัวเอง

ในดวงตาปรากฏภาพของเธอยืนเท้ามืออยู่บนแท่นหน้า
ชั้นเรียน เรื่องประหลาดจับพลันพาให้ไม่ทันตั้งตัว ลมหายใจ
ของผมติดขัด ลืมเสี่ยงขาดหาย

สิ่งที่เกิดขึ้นทดแทนกันคือความรู้สึกขนลุกเกรียวแล่นไป
ทั่วร่างพร้อมกับหยดน้ำสีดำนับได้คลั่ง

หยดน้ำโหมกระพือเกิดเป็นลมแรงและก่อตัวเป็นพายุ
โค่นคว่ำโต๊ะเรียนและฉีกลอกตารางเวลาที่แปะไว้บนกำแพง เสี่ยง
โต๊ะกระแทกพื้นดังก้องหลายครั้ง หยดน้ำเหล่านั้นคลุ้มคลั่ง
แผ่ปกคลุมทั่วทั้งห้องเรียน ขยายขอบเขตไปถึงแท่นหน้าชั้นและเธอ
คนนั้น

“หว่า!”

พายุในจิตใจของผมหยุดลงในที่สุดเมื่อได้ยินเสียงกรีดร้อง
ของเธอกำลังขดตัวकुด้ เหล่าหยดน้ำเล็กอาละวาด แสดงอาการ
เคี้ยวคว้างลึงเล จากนั้นค่อย ๆ กลับคืนสู่ร่างกายของผม

แม้หวนกลับมาแล้ว แต่เหล่าหยดน้ำไม่ยอมคงสภาพเป็น

รูปร่างปกติ หัวทั้งร่างพองขยายใหญ่ กระเพื่อมเป็นระลอกคล้าย
ชีพจรเต้นตบอย่างรุนแรง

เธอมองมาทางผมด้วยท่าทางหวาดหวั่น ดวงตาสองในแปดตา
สลายตากับเธอ ทำไมกัน นี่มันเรื่องอะไร เวลาแบบนี้ ที่แบบนี้
เนี่ยนะ

อีกฝ่ายก็คงสงสัยในการดำรงอยู่ของผม แต่ผมเองก็สงสัย
อีกฝ่ายไม่แพ้กัน

มีเพียงความเจ็บและสายตาประสาน

ผมไม่ได้ลืมว่าต้องรีบหนี เพียงแต่เป็นกังวลเท่านั้น

กังวลว่าเธอเห็นตอนที่ผมคู้คั่นล็อกเกอร์หรือเปล่า และเห็น
ตำราเรียนที่ตกอยู่ใกล้ๆ เท้าของผมหรือไม่ ถ้าเธอเห็นเข้าแล้วจะทำ
อย่างไรดี

เธอเป็นฝ่ายหลุดออกจากความแน่นังก่อนผม

“ตตตตตตตตตตตต ตกใจ หมด เลยย”

เธอตัวสั่นขึ้นมาอีกครั้ง ราวกับความตกอกตกใจเพิ่งเข้าจู่โจม
ตามมา ไม่หรอ ก เป็นลักษณะของเธออยู่แล้ว คงเพราะความ
อึดอาดเชื่องช้าเกินไปจนแม้แต่ความตกใจยังปล่อยเธอทิ้งไว้ข้างหลัง

เธอไหลสั่นตัวโยนอย่างแรง กวาดสายตาหลุกหลิกมองรอบๆ
อย่างมีพิรุณ ท่าที่เหมือนกำลังสอบถามสถานการณ์ที่ตัวเองตกอยู่
ในตอนนั้น ผมได้แต่เฝ้าดูโดยไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี

หลังจากนั้น ไม่รู้ว่าสมองของเธอทำความเข้าใจอะไรขึ้นมาได้
เธอหันฝ่ามือทั้งสองมาหาผม

“รรร รอ แป๊ป นิ่ง”

พูดจบเธอก็ถลันออกจากห้องเรียนไป ประตูหน้าเปิดอยู่
นี่นา

ผมมองดูด้านหลังของร่างเล็กจ้อยนั้นให้แน่ใจ วางข้อสงสัยเรื่องเหตุผลที่เธออยู่ที่นี้และความหมายในพฤติกรรมของเธอไว้ก่อน แล้วรวบรวมเอกสารตำราเรียนขึ้นมาก่อนจะปิดล็อกเกอร์

เมื่อทำลายหลักฐานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ความคิดต่างๆ นานาก็แล่นเข้ามาในหัว ทำไมยายนั่นถึงอยู่ที่นี้ และตอนนี้เธอหายไปไหนที่สำคัญกว่านั้น ทำไมเธอจึงคุยกับปีศาจเหมือนคุยกับคนปกติ

ระหว่างที่จินตนาการอันยุ่งเหยิงและไร้เหตุผลอย่างสิ้นเชิงกำลังทำงาน ผมจะหนีไปเสียเลยก็คงได้ แต่ดันรู้สึกกังวลว่าเธออาจจะถูกคุณ ปรก จับได้ จึงรออยู่แบบนั้น

เธอกลับมาค่อนข้างเร็วด้วยใบหน้ายิ้มเป็น

“กลับมาแล้ว ไปอธิบาย มาแล้ว ไม่ เป็นไร นะ”

อธิบายขึ้นหรือ ผมเกือบจะเปล่งเสียงออกไปเช่นนั้น แต่ก็รีบปิดปากเงียบ เพราะไม่รู้ว่ายอีกฝ่ายจะได้ยินเสียงของผมแบบไหน หากทางนั้นได้ยินเป็นเสียงปกติอาจความแตกต่างว่าเป็นผมก็ได้ ต้องพยายามหลีกเลี่ยงเรื่องนี้

เมื่อคิดเช่นนั้นแล้วก็น่าจะเลี่ยงหลบได้ตลอดรอดฝั่งแท้ๆ แต่คำถามที่ว่าน้ำเสียงตอนกลายร่างเป็นปีศาจนั้นเป็นอย่างไร ผมและเธอกลับรู้คำตอบได้ในทันที

“แล้ว ทำไร อยู่เธอ”

ผมไม่ตอบ

“อ้อจ้ะ ใช่มั้ย”

“เออ”

เสียงอุทานแปลกประหลาดจากปากที่ควรจะปิดสนิทแน่น ทำหลุดออกมาเสียได้

เหอ! ไม่รู้ว่ามันไหลออกมาจริงไหม แต่ผมสัมผัสได้ถึงเหอ

ขึ้นยืนเยียบไปทั้งตัว ชีพจรทั่วร่างกายซึ่งผมพยายามกดปรามเอาไว้ก็เต้นตบหนักขึ้นอีกครั้ง

ทำไมถึงรู้ว่าเป็นผม

ผมเหลือบมองไปข้างหลัง เธอคงเห็นล็อกเกอร์เข้าจริง ๆ

“อ๊ะ เสียงเหมือนอัจฉิคุง จริงด้วย”

เธอตอบมือแปะเหมือนงจใจ ทำทางเหล่านั้นที่ใครต่อใครต่างลงความเห็น่าชวนหงุดหงิด คล้ายแสดงละครอย่างไม่เป็นธรรมชาติ แม้ในยามกลางดึก อยู่ต่อหน้าปีศาจก็ไม่เคยเปลี่ยนไป

ผมไม่ตอบอะไร ตัดสินใจส่งเสียงคำรามแทน โดยหวังว่า จะสามารถเปลี่ยนสำนึกในตัวเธอจากที่นี่ ผมรู้ว่าตัวเองชู้คำรามได้ตอนไล่หมาจรจัดก่อนหน้านี้

เธอเอียงคอทำหน้างงน การคาดการณ์ของตนคงผิดไป ผมเข้าใจว่าเธอน่าจะคิดแบบนั้น

“หิว ข้าว เறอ”

ผิดนัด เธอตอบกลับด้วยวิธีพูดเว้นจังหวะคำเพี้ยนพิลึกจนจับใจความลำบาก พลังเดินส่งเสียงเตาะเตาะเข้ามาตรงหน้าผมแล้วชะเง้อมองไปหน้า ผมลืมไปว่าต้องขยายร่าง กลับพยายามถอยหนีจนหลังชิดติดกำแพง

ทำอะไรได้ รีบหนีไปตอนนี้เลยไหม แต่ถ้าปล่อยไว้แบบนี้แล้วเธอเที่ยวประกาศไปทั่วว่าเจอผมในร่างปีศาจตอนกลางดึกล่ะ ต่อให้ไม่มีใครเชื่อก็เถอะ แต่ถ้าสมมุติของระยะห่างระหว่างผมกับเธอพังทลายลงก็คงไม่ใช่เรื่องดี

ความหุนหันใจของผมอาจส่งไปถึงเธอก็ได้ เธอจึงยิ้มแป้นกลับมาเหมือนไม่ได้คิดอะไร

“อ้อออ แต่ว่า”

“...”

“ถ้าแกลังทำ เป็นไมใช่จี้จี้ลุง ละก็ ฉันอาจไป บอกคนอื่น
นะ”

“เดี๋ยว อ๊ะ เปล่า”

ผมรื้อนร้นกับคำพูดของเธอจนหงุดหงิด เผลอเปล่งเสียงปกติ
ออกไป เธอไม่น่าจะดีใจอะไรที่ได้ยินเสียงผม แต่เธอกลับยิ้มกว้าง
กว่าเดิม

“ไม่ต้องห่วง”

ห่วงอะไรหรือ

“ไม่บอกใครหรอก”

เชื่อใจไม่ได้อยู่แล้ว แกมยังไม่รู้ว่าถ้อยคำเหล่านั้นหมายถึง
ไม่ต้องห่วงอะไร

“เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน อย่าบอก ใครว่า ฉันอยู่ที่นั่น
โอเค”

ผมตกใจนิดหน่อยกับข้อเสนอของเธอ

เงื่อนไขแลกเปลี่ยน นั้นเป็นข้อเสนอที่ขัดกันเล็กน้อยกับ
ความที่มื่อ ไร่กาลเทศะ และบาบอของเธอ ซึ่งเป็นภาพลักษณ์
ที่ผมจดจำ

เธอจ้องเขม็งที่ลูกตาใหญ่โตของผม

ผมพ่ายแพ้

หลังจากครุ่นคิดจนเหนื่อยหน่าย ผมยอมผกหัวให้ ด้วย
ความรู้สึกว่าแทนที่จะปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความกังวลว่าจากนี้
จะเกิดอะไรขึ้น สู้ผูกเงื่อนไขแลกเปลี่ยนกุ่มจุดอ่อนของอีกฝ่ายไว้
ดีกว่า เธอปักใจเชื่อไปแล้วว่าร่างตรงหน้าคือผม การปล่อยปละ-
ละเลยทิ้งไว้แบบนั้นเป็นเรื่องเสี่ยงจนน่าหวาดเสียว เธอเป็นมนุษย์

ประเภทที่พูดแต่เรื่องไม่ควรพูดอยู่แล้ว

เมื่อมาคิดดูภายหลังก็พบว่าตั้งแต่ก่อนหน้านี้ ลึก ๆ แล้ว
ผมเองก็อยากให้ใครสักคนรับรู้ว่ามีผมแปลงร่างเป็นปีศาจได้เหมือนกัน
บางทีอาจเป็นเพราะความอยากโอ้อวดก็ได้

ผมเตรียมใจให้หนักแน่น ระมัดระวังไม่ให้น้ำเสียงแปร่ง
เพี้ยนไป

“เข้าใจแล้ว”

พูดจบ เธอก็ยิ้มเป็นอีกครั้ง “ดี มาก” เธอพูด เป็นเรื่องดี
จริงหรือเปล่า หากไม่ถูกเธอพบเข้าแต่แรกอาจดีที่สุดก็ได้

จริงสิ ทำไมเด็กคนนี้ถึงแอบเข้ามาในโรงเรียนกลางดึกแต่แรก
ต่างหาก

ผมลังเลว่าจะถามดีหรือไม่ แต่ถูกชิงถามเรื่องแปลกๆ ตัดหน้า
ก่อน

“อัจฉิ๊ง นั่นชุดมาสคอต เหรอ”

เธอยืดตัวขึ้น ทำท่าจะสัมผัสตัวหน้าของผม ผมจึงรีบหลบ
เพราะไม่รู้ว่าจะถูกมนุษย์สัมผัสตัวแล้วจะเกิดอะไรขึ้น มีคนประเภท
ที่นึกอยากจับอะไรก็จับทันทีอยู่ด้วยหรือ

“ไม่ใช่”

“อ้อ จริงสินะ จริงด้วย อัจฉิ๊ง ตอนนั้นไม่เหมือน ใส่ชุด
มาสคอต อยู่เลย”

ผมบอกเธอด้วยเสียงเข้มงวดเพื่อขู่ให้กลัว แต่เธอไม่แสดง
ท่าทีหวาดหวั่น ทั้งยังพยายามสัมผัสตัวผมอีกครั้ง อะไรของยายนี้
เพราะแบบนี้ไงล่ะ...

ยิ่งกว่านั้นยังเรียกผมว่าอัจฉิ๊งๆ มาตั้งแต่เมื่อกี้

“เคยถูกเธอเรียกว่าอัจฉิ๊งตั้งแต่เมื่อไรกัน”

ผมปรับจังหวะให้เข้ากับอีกฝ่าย พยายามสนทนาเหมือนปกติ และเปลือยหลุดปากออกมาเองว่าตนคืออัจฉี

แต่เธอคล้ายจะไม่ใส่ใจกับการที่ปิศาจชวนคุยเหมือนเป็นเพื่อนร่วมชั้นธรรมดา เธอส่ายหน้าไปมาจนดูงงใจเกินไป

“ไม่เคย แต่ใครก็เรียกแบบนี้ ไซ้ไหม จัน ชัทธิกียาโนะนะ จำได้ไหม เป็นพวกเรียกชื่อจริง หรือว่า พวกเรียกชื่อเล่นหรือ”

“...พวกเรียกนามสกุล ยาโนะซังเนี่ย ทำไมถึงมาที่ห้องเรียนล่ะ”

“มาเที่ยวเล่น แต่แบบนี้ มันเกินไปนะ เรียงใหม่กัน”

ยาโนะซังไม่รอคำตอบ เธอจับโต๊ะที่ผมทำล้มตั้งขึ้น แล้วเริ่มจัดเรียงใหม่ ผมทนดูเฉยๆ ไม่ได้เพราะเป็นฝีมือตัวเอง จึงใช้ทางช่วยเรียงโต๊ะขึ้นมาทีละตัว “สะดวก จัง” เธอให้ความเห็น

เมื่อเรียงโต๊ะเสร็จและนำตารางเวลามาแปะอีกครั้ง เธอทำท่าทางเหมือนปาดเหงื่อแล้วมองผม

“ขอบคุณ ที่ร่วมแรง”

“เอ่อ”

เราไม่เคยอยู่กลุ่มเดียวกัน ไม่ได้เป็นคณะกรรมการหรือแม้แต่เข้าชมรมเดียวกันมาก่อน การทำงานร่วมกับเด็กผู้หญิงที่ไม่อยากแม้แต่คุยด้วย ไม่ได้สร้างความรู้สึกแห่งการร่วมแรงที่นำพึงใจเท่าไร

ขณะนั้นยาโนะซังตบมืออีกรอบ

“ว่าไป แล้ว”

คราวนี้อะไรกันนะ ผมลังเลใจว่าเธอจะพูดเรื่องแปลกๆ แต่กลับเป็นเรื่องสมเหตุสมผลเกินคาด

“เมื่อกี้ถามเรื่องของจันไปแล้ว จันเองก็ สงสัยมากเลย ว่า

ถ้าไม่ใช่ ซุคมาสคอต ทำไมอัจฉิคุง ถึงรูปร่างแบบนี้”

ผมไม่รู้จะให้คำตอบอย่างไร คิดว่าแค่ตอบส่งเดชไปก็คงได้
พอจะเปิดปาก เสียงคันทูตงก้องขึ้นนับปล้นกลางห้องเรียน

ผมอาจจะมึนประสาทสัมผัสไวต่อเสียงเป็นพิเศษ จึงสะดุ้งโหยง
ซดตัวลีบ

ไม่เคยรู้มาก่อน ออดโรงเรียนดังตอนกลางคืนด้วยแฮะ แม่
รอบๆ มีบ้านคนเพียงไม่กี่หลัง แต่แบบนี้จะไม่ถูกหาว่ารบกวน
การพักผ่อนหรือไง

เมื่อล้งเกตุดู ยาโนะซังไม่แสดงที่ทำตกใจแม้แต่น้อย แปลว่า
เธอไม่ได้แอบลอบเข้าโรงเรียนเป็นครั้งแรก จึงรู้ว่าออดจะดัง ผม
คิดเช่นนั้น แต่ความจริงกลับไม่ใช่

“อ๊ะ หมดเวลา พักกลางวัน แล้ว”

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าเสื้อมกาด เสียงออด
หยุดลง

“หะ...ทำไมตั้งเป็นเสียงออด”

“เมื่อกี้ คือแจ้งเตือน ถ้าไม่ตั้งเสียงออดไว้ เดี่ยวจะลืม พัก
กลางวัน เหลืออีก สิบนาที”

พักกลางวันคืออะไร เธอยกคำศัพท์ประหลาดมาประกอบ
พฤติกรรมประหลาด ผมหงุดหงิดยาโนะซังขึ้นมาเล็กน้อย แต่เธอ
คงไม่สามารถประเมินอารมณ์จากใบหน้าของปีศาจตัวดำได้ เธอ
ยกฝ่ามือขึ้นมาให้ดู

“ถ้างั้น เรื่องนี้ เอาไว้ พรุ่งนี้”

“หะ...พรุ่งนี้หรือ”

อย่าบอกนะว่าหมายถึงพรุ่งนี้ที่โรงเรียน เรื่องนั้น จะว่า
อย่างไรดีละ ทำไม่ได้จริงๆ จะให้คุยกับยาโนะซัง หรือแสดงท่าที

ให้ถูกเข้าใจผิดว่าสนิทสนมกันไม่ได้เด็ดขาด

“ยาโนะซัง เรื่องนั้น”

“ไม่ต้องห่วงนะ ไม่ใช่ ตอนกลางวันหรรอก ฟรุ้งนี้ มาที่นี้ ให้เร็วกว่าเดิม น้อยลิ”

“ที่นี่เหรอ”

“อ้อ มาที่นี้ ได้เปล่า”

ยาโนะซังไม่ได้พูดชัดเจน แต่ก็ชวนให้รู้สึกคล้ายเป็นคำขู่ว่า หากไม่มา เธอจะเอาเรื่องไปบอกใครต่อใคร ซึ่งในความเป็นจริง การใช้เรื่องนั้นเป็นตัวประกันดูจะได้ผลทันตา แม้เป็นเงื่อนไขแลกเปลี่ยน แต่หากมีการผิดสัญญาเกิดขึ้น ความเสียหายรุนแรงจะตกอยู่กับผมมากกว่า

ผมผงกหัวรับอย่างเสียไม่ได้

ทั้งที่อยู่ในร่างปีศาจ กลับถูกเด็กผู้หญิงตัวแค่นี้ออกคำสั่ง เกิดอะไรขึ้นกันแน่ จู่ๆ เรื่องราวก็กลับตาลปัตรมาลงเอยเช่นนี้ได้อย่างไร

สีหน้าเข้มขึ้นของยาโนะซังยิ่งชวนให้หวั่นเสีย ผมไม่ต่อความยาวอะไรไปมากกว่านั้น กระโจนออกด้านนอกผ่านช่องเล็กๆ ของหน้าต่างไป

ผมรู้ตัวอีกทีว่าลืมการบ้านไว้ตอนที่พระอาทิตย์ขึ้นและคืนร่างเป็นมนุษย์แล้ว

ช่วงเวลาแห่งคำคืนพึ่งพิงอาศัยไม่เป็นท่า

[พุธ - กลางวัน]

ตั้งแต่กลายเป็นปีศาจ ฉันไม่เคยหลับตอนกลางคืน
กระนั้นก็รู้สึกว่ามันอาจเป็นเพียงความฝันที่ห่างหายไปนาน
ก็ได้

ฉันกลายเป็นปีศาจ เมื่อไปถึงโรงเรียนตอนดึกก็พบ
เด็กผู้หญิงในชั้นเรียนอยู่ที่นั่น เธอชวนคุยแล้วทำสัญญาแอบ
นัดพบกันเรื่องเพื่อนพิลึกไม่อาจเข้าใจความหมาย ทุกอย่างอาจเป็น
แค่ความฝันก็ได้ รวมทั้งช่วงสองสามสัปดาห์ก่อนหน้านี้ที่ตัวเอง
กลายเป็นปีศาจด้วย

อย่างนี้เอง ถึงจะเสียดายสุดๆ ก็เถอะ แต่ไม่ว่าอย่างไร
การคิดแบบนั้นดูจะสมเหตุสมผลที่สุด แต่ก็นะ สมองของฉันดูจะ
เพี้ยนไปแล้วที่ฝันอะไรแบบนั้นได้ แปลงร่างเป็นปีศาจจิ้งหรือ แกม
คนที่อุตุส่าห้ได้พบในฝันดันเป็นยาโนะเสียอีก

ฉันคิดเช่นนั้นด้วยความมั่นใจอันหนักแน่น แต่ตอนที่จักรยาน
ไปโรงเรียนแล้วเห็นบ้านหมayang พังยับเยินเหมือนเดิม ความรู้สึก
ในตอนนั้นก็ไม่มีใครหน้าไหนในโลกอธิบายได้

“โย่ว อัจฉี”

กำปั้นหนักเอาเรื่องซัดใส่หลังของฉันขณะอยู่บริเวณล็อกเกอร์
รองเท้า ฉันรู้ว่าใคร แต่ยังทำหน้าตกใจหันกลับไปมอง

“หวัดดี อ๊ะ เปลี่ยนทรงผมอะไรอะ”

“ฮะๆๆ ถูกผู้ชายทักเนียไม่ดีใจเท่าไรหรอกเพีย!”

แม้จะว่าเช่นนั้น แต่คาซาคิดูดีใจ ยิ้มยิงฟันพลางใส่รองเท้า
สำหรับเดินในอาคารด้วยท่าทางคล้อยออกสเติ้ปเต้นรำ คาซาคิ
เถียงว่าฉันพอควร แฟชั่นทรงผมนั่นจึงเป็นที่สังเกตทันที เธอเถอะ
แค่นี้คงไม่ถึงกับถูกจับเทศนาหรอก ทันทีกี่คิดเช่นนั้น เสียงหนึ่ง
ก็แว่วมาด้านหลังขณะเราเดินขึ้นบันได

“คาซาคิ ทรงนั้นนะเดี๋ยวครูจะช่วยถอนให้”

ฉันหันกลับไปพร้อมสหายที่ได้รับคำขู่ว่าหวาดกลัว อาจารย์
ห้องพยาบาลยืนหน้าบึ้งอยู่ ชื่อของเธอคือโนโตะ

“ไม่ได้ให้โกนหัวแต่ถอนทิ้งเลยเธอฮะ”

คาซาคิพูด ไม่ว่าอาจารย์คนไหนตักเตือน เขาจะยียวนกลับไป
เช่นนั้นเสมอ “ถ้าทำโทษแล้วไม่สำนึกก็ไม่มีความหมายอยู่ดี”
โนโตะพูดทิ้งท้ายก่อนเดินกลับไป ถ้าโนโตะรู้ว่ามีคนแอบลอบเข้ามา
ในโรงเรียนจะว่าอย่างไรนะ ขณะที่ฉันกำลังจินตนาการเรื่องแยะๆ
เหล่านั้น คาซาคิเดินขึ้นบันไดไปแล้ว ฉันจึงรีบวิ่งตาม

“อัจฉี มัวแต่มองจนจ้องอยู่เธอ รสนิยมสายป้าหรือไง”

“ไม่ใช่เพีย ว่าแต่อาจารย์นั้นอายุขนาดนั้นเลยอะ”

“ราวๆ สามสิบละมัง”

เมื่อขึ้นมาชั้นสาม โถงทางเดินเต็มไปด้วยเสียงจ้อแจ ปีนี้
เป็นปีแห่งการสอบเข้าโรงเรียน พวกอาจารย์พูดอยู่เสมอ แต่ในหมู่
พวกฉันยังไม่มีใครตระหนักถึงเรื่องพรรค์นั้น

เรามุ่งหน้าสู่ห้องเรียน ก้าวที่หนึ่ง ก้าวที่สอง บริเวณประตูทางเข้าของกล่องใบนั้น เหล่าเพื่อนร่วมชั้นพากันเข้า ๆ ออก ๆ เข้าไปเข้ามาราวกับรังมด

หนึ่งในนั้นเดินมาทางเรา ฉันกับคาซาอิกมือทักทายเล็กน้อย ลำดับต่อมา บริเวณสุดขอบทัศนวิสัย ฉันเห็นเพื่อนร่วมชั้นอีกคนเดินมาจากฝั่งตรงข้าม ความตื่นตระหนกแล่นไปทั่วแผ่นหลัง เธอออกมาจากห้องเรียน ในมือแกว่งผ้าชีวรี่ เดินมาทางนี้ พร้อมใบหน้าที่ยิ้มแป้น

ทันทีที่ซัทสึกิ ยาโนะ เห็นเรา เธอเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเช่นเดิม ราวกับเป็นสิ่งปกติ

“อรุณสวัสดิ์”

เป็นคำทักทายประหลาดที่ฟังน่าเสียงลงในคำว่าสวัสดิ์ เราไม่แม้แต่จะมองไปทางต้นเสียง ไม่ปรินปากพูดอะไรจนเดินสวนผ่านไป ฉันลูบอกโล่งใจ

เสียงโหวกเหวกจากในห้องเรียนได้ยินมาถึงโถงทางเดิน เมื่อเข้าไปข้างในคาซาอิกก็ส่งเสียงทักทายทันที สมาชิกในห้องตอบรับ ฉันเอ่ยคำทักทายตามมาจากด้านหลัง ผสมโรงไปกับความคึกคักของคาซาอิกแล้วเดินเข้าห้องเรียน โชคดีที่วันนี้คาซาอิกเปลี่ยนทรงผม ฉันเดินไปหนึ่งระหว่างที่เขากำลังถูกหยอกล้อ ตีเนียนร่วมวงไปด้วยสีหน้าที่บอกว่าฉันอยู่ตรงนั้นมาตั้งนานแล้ว

ฉันหยิบตำราเรียนจากล็อกเกอร์มาไว้บนโต๊ะ สุดท้ายเมื่อวานก็ไม่ได้เอากลับไป ฉันอาจจะสะสางให้เสร็จในเวลานี้เลยก็ได้ แต่ในห้องเรียนนี้ไม่มีคนที่ลืมการบ้านแล้วกระตือรือร้นนำกลับมาจัดการให้เรียบร้อยหรอก เป็นเด็กเรียนไปก็มีแต่ถูกกระแนะกระเหน วันนี้นคงต้องยอมบอกไปอย่างซื่อๆ ว่าไม่ได้ทำมา

ดังนั้นฉันจึงไม่มีอะไรให้ทำเป็นพิเศษ ใช้เวลากับการจิ้มมือถือเล่นอย่างไร้จุดหมาย ทักทายพวกโตะรอบๆ ที่เพิ่งมาถึงโรงเรียน สนทนาไร้สาระไปเรื่อยเปื่อย คุโดนั่งหัวเราะเผยให้เห็นเขี้ยวเสน่ห์อยู่ที่โตะข้างๆ เธอเป็นเพื่อนสนิทที่อยู่ร่วมห้องกับฉันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง เอาเถอะ ช่วงเวลาแบบนี้ก็ไม่เลวเสียทีเดียว

ผ่านไปสักพัก ยาโนะเดินกลับมาพาลางกวัดแกว่งผ้าชีวรี่ที่ถืออยู่ เธอคงบิตไม่หมดดี น้ำหยดเหมะลงบนพื้นห้องเรียนเป็นหย่อม สร้างความระคายใจแก่คนรอบข้าง ฉันสงสัยว่าเธอจะเอาผ้าชีวรี่เปียกชื้นเกินพอดีไปทำอะไร ทันใดเธอก็หยุดยืนหน้าโตะตัวเองแล้วเริ่มเช็ดผิวโตะซ้ำๆ ภาพนั้นปรากฏอยู่บนปลายขอบทัศนวิสัย โตะของยาโนะอยู่ห่างจากโตะของฉันที่อยู่หลังสุดในตำแหน่งคล้ายเดินเบี่ยงหมากรุกไปสองช่อง ฉันไม่รู้ว่านโตะของยาโนะมีอะไร แต่ที่รู้ชัดคือเธอต้องถูกแก้งอะไรสักอย่าง

ไม่ว่าเธอบรรจุเช็ดโตะจนพอใจแล้ว หรือตัดสินใจล้มเลิกกันแน่ ยาโนะถือผ้าชีวรี่แกว่งไปมาอีกครั้งแล้วเดินไปหน้าห้องเรียน จากนั้น ขณะที่เธอเดินผ่านด้านข้างกลุ่มของคาซาอิที่รวมตัวอยู่หน้าห้อง “เปลี่ยน ทรงผม ใหม่” เธอเอ่ยทักขึ้นมาอย่างขึ้นบานพร้อมโบหน้ายิ้มแป้น ด้วยน้ำเสียงคล้ายไม่ได้คำนึงถึงเรื่องขงอีกฝ่ายเลย แน่นนอน ไม่มีใครหันไปหายาโนะสักคน ยาโนะเองรู้เรื่องนั้นดีจึงเดินออกจากห้องเรียนไปโดยไม่ปฏิบัติกริยาใดกับการเพิกเฉยเหล่านั้น

พอยาโนะออกจากห้องเรียน เสียงกระเดาะปากจี้จะก็ดังขึ้นเป็นเหตุการณ์สามัญที่เห็นจนชินตา ถ้าปล่อยไปใส่ใจเข้าก็อาจจุ่นวายไม่จบสิ้น ฉันจึงตัดสินใจไปเข้าห้องน้ำ เพราะแต่เดิมก็ไม่มีอะไรให้ทำอยู่แล้ว ฉันออกไปยังโถงทางเดิน เลือกเดินไปทางตรงข้าม

กับที่ยาโนะมุ่งไป ยาโนะก็คงไปซักผ้าซีริวในห้องน้ำเช่นกัน แม้ห้องน้ำฝั่งนั้นจะใกล้กว่าอย่างเห็นได้ชัด แต่หากบังเอิญเจอแล้วถูกทักก็จะกลายเป็นเรื่องยุ่งยาก แม้ว่าเธออาจจะไม่พูดถึงกลางคืน เพราะไม่ต้องการให้เรื่องของตัวเองความแตก ถึงอย่างนั้นก็ตามที่

ที่ห้องน้ำ จันล้างมืออย่างละเอียดลออขนาดที่ตัวเองยังไม่รู้ว่ นานแค่ไหน จากนั้นเมื่อออกไปยังทางเดิน พูตาบะ มิโดริกาเว ก็อยู่ตรงนั้นพอดี

เด็กสาวที่มีชื่อราวกับดาราหรือตัวละครในหนังสือการ์ตูน ถือหนังสือไว้ในมือ เส้นผมยาวถึงกลางหลังแกว่งไกวขณะชำเลื่อง มาทางนี้ด้วยสีหน้าบอกบุญไม่รับ การพบปะใกล้ชิดกับเด็กผู้หญิงสองคนที่ต่างกันสุดขั้วตั้งแต่เข้าทำให้รู้สึกมินหัวขึ้นมา แต่จะให้ใครรู้เรื่องเหล่านี้ไม่ได้ จันจึงบั่นหน้ายิ้มบาง ๆ แบบเดียวกับที่ส่งให้ใครต่อใครแล้วเอ่ยทักเธอ

“อรุณสวัสดิ์”

“อืม”

มิโดริกาเวยกมุมปากขึ้นน้อยนิด พิกลจนไม่รู้ว่าเป็นรอยยิ้มหรือไม่ เธอเอ่ยคำตอบรับเสียงค่อย แล้วไม่พูดอะไรเกินจำเป็น แม้แต่คำเดียว เดินมุ่งหน้าไปห้องเรียนราวกับสูญเสียความทรงจำ เรื่องที่พบกับจัน มิโดริกาเวไม่ได้โกรธเคืองอะไร เธอเป็นแบบนี้เสมอ

ผมเดินตามหลังเธอ ตามหลังเด็กสาวซึ่งลักษณะตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับยาโนะที่มักจะยิ้มกริ่ม เสียงดังพร่ำเพรื่อ และเอาแต่พูดเรื่องไม่เป็นเรื่อง แม้แต่แผ่นหลังของเธอยังตั้งตรงตลอด ต่างกับหลังค่อมของยาโนะโดยสิ้นเชิง

พอมิโดริกาเวเข้าห้องเรียน เพื่อนหลายคนที่อยู่ใกล้ ๆ ประตูล

ทางเข้าต่างก็เอียงทักเป็นเสียงเดียวกันอย่างร่าเริงว่า “อรุณสวัสดิ์” เธอพยักหน้า มัดรวมทุกเสียงนั้นไว้ด้วยกันแล้วตอบว่า “อืม” จากนั้นเดินไปยังที่นั่งตัวเองโดยไม่พูดแม้คำสั้น ๆ ว่าอรุณสวัสดิ์ แม้แต่ครั้งเดียว ทันทีที่ถึงโต๊ะ คราวนี้เด็กผู้หญิงที่นั่งใกล้ๆ เอ่ยถามบ้าง “ฟุตบะจิง ไปห้องสมุดอีกแล้วหรือ” มิโตริกาวะตอบคำถามนั้นด้วยคำว่า “อืม” อีกครั้งแล้วเปิดหนังสือ รวากับไม่มีใจอยากสนทนาใดๆ แต่แม้เธอจะมีท่าทางเช่นนั้น เด็กผู้หญิงคู่สนทนากลับไม่แสดงสีหนัารำคาญใจแม้แต่น้อย เปลี่ยนไปคุยกับเพื่อนร่วมชั้นคนอื่นแทน

มิโตริกาวะเป็นพวกไม่สนกาลเทศะพอๆ กับยานะ แต่กลับได้รับการปฏิบัติต่างจากเด็กในชั้นเรียนที่มักถูกกลั่นแกล้งอย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุผลต่างๆ นานา

ผมคุยเรื่องไร้สาระกับคุโดที่นั่งอยู่ข้างๆ พลาบปล่อยให้เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ทันใดนั้นภาพยานะก็ปรากฏขึ้นบนขอบทัศนวิสัยอีกครั้ง เธอนั่งลงบนเก้าอี้ที่รอบข้างไม่มีใครอยู่ใกล้ แกว่งขาไปมาพร้อมไปหน้ายิ้มแยม

ในที่สุดเสียงออกก็ดังขึ้น โคอิเกะ ครูประจำชั้นเดินเข้ามาแล้วกล่าวทักทาย ชั่วโง่โฮมรูมหรือคาบเรียนนั้น สิ่งที่ต้องทำส่วนมากก็แค่ปฏิบัติตนไปตามครรลองอันเป็นที่รู้จักก็พอ มันจึงง่ายและสะดวกสำหรับฉัน

วิชาภาษาญี่ปุ่นในคาบเรียนแรก ฉันทำตามปกติ ไหลตามน้ำไปเรื่อย ๆ เมื่อถึงวิชาคณิตศาสตร์ในคาบเรียนที่สอง ฉันบอกไปตามตรงว่าลืมเอาการบ้านมา อาจารย์จึงพูดขึ้นว่า “น่าแปลกนะ” ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย ฉันเองก็ลืมเอาการบ้านมาหลายครั้งอยู่ ดังนั้นไม่ใช่เรื่องที่ต้องยกขึ้นมาพูดถึงเป็นพิเศษ

แม้แต่หน่วย ฉันน้อมรับคำสั่งให้เอาการบ้านมาส่งพรุ่งนี้แล้วกลับไป
ที่นั่นตัวเอง

เมื่อเสร็จสิ้นวิชาภูมิศาสตร์ในคาบเรียนที่สาม ลำดับต่อไปคือ
พลศึกษา วิชาที่ไม่สุขสบายนัก

เมื่อเริ่มโยกย้ายกันไปห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า พวกเด็กผู้หญิง
รวมตัวเป็นกลุ่มใหญ่ เล่นเกมเป่ายิงฉุบลงโทษเพื่อหาคนเป็นแพะกัน
อย่างหน้าซันตาบันต่อหน้ายาโนะ จริงลีนะ วันนี้จำนวนเด็กผู้หญิง
เป็นเลขคู่นี้เอง อาจารย์พละคงจะคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญทุกครั้งไป
เวลาที่จำนวนเด็กผู้หญิงเป็นเลขคี่แล้วเหลือยาโนะอยู่คนเดียว
หลังจากทุกคนได้คุบิรียัดเหยียดร่างกายแล้ว พวกผู้ใหญ่
จำช่วงเวลาของตัวเองเป็นเด็กมัธยมต้นไม่ได้เลยหรือ

พวกเรานั้นมีชีวิตอยู่ด้วยการแบกรับเรื่องเลวร้ายเกินกว่า
ที่พวกผู้ใหญ่คิดไว้หลายขุม

ฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปที่โรงยิม ปาบอเล่นกับเพื่อนคล้าย
เล่นดอตจับบอลแบบไม่มีเส้นสนาม แล้วเสียงนกหวีดของอาจารย์
ก็ดังขึ้น หลังเสร็จสิ้นการเข้าแถว ฉันยัดเหยียดร่างกายให้เสร็จ
จากนั้นซ้อมเซตลูกวอลเลย์บอลกับคู่คนเดิม พอถึงเวลาซ้อมแข่ง
จริง ฉันมองดูผลงานโดดเด่นของพวกชมรมกีฬาพลางคอยสนับสนุน
ช่วยทำแต้มเพิ่มบ้างโดยไม่ให้ตัวเองเด่นเกินควร

คาบเรียนดำเนินไปโดยแบ่งครึ่งโรงยิมอีกฝั่งเป็นของพวก
เด็กผู้หญิง ฉันตะแคงมือกับคาซาอิขณะที่มองไปฝั่งเด็กผู้หญิง เห็น
มิโดริภาวะซึ่งรวบผมไว้เฉพาะตอนออกกำลังกายรับลูกที่อากุจิเซตมา
ให้พลาด อีกฟากหนึ่ง ยาโนะนั่งกองอยู่ที่พื้นเหงงหน้ามองเพดาน
ในจุมภีมีวัตถุสีขาวพลั่วไหวเบาๆ ไพล่ออกมา สงสัยจะเสียดำดา
ไหล เด็กผู้หญิงบางคนดูสนใจใคร่รู้ แต่ไม่มีใครเข้าไปใกล้ยาโนะ

ลักคน

“อัจฉี มองใครอยู่นะ ให้คาซาอิจังคนนี้ช่วยไหมจ๊ะ”

คาซาอียัมมีเลศนัย ฉันทบอปปัดไปส่งๆว่า “เปล่าซะหน่อย”
แล้วกลับเข้าคอร์ต

จากนั้นคาซาอิตีถูกครูเตือนก็กลับเข้ามาในคอร์ตเช่นกัน
คาซาอิตีเองก็มองใครบางคนอยู่ ความจริงไม่ใช่แค่ใครบางคนหรือ
รู้ละ คงคิดว่าฉันทึ่งมองใครบางคนไว้เพราะตัวเองก็ทำแบบนั้น
เหมือนกัน

“เหนื่อย หน้อย น้ำ”

คาบเรียนจบลง ยาโนะส่งเสียงทักพวกฉันทึ่งเหมือนเด็กผู้หญิง
คนอื่น ทิชชูที่ยัดอยู่ในจมูกของเธอมันเลือดซึมออกมาจริงด้วย
แน่นอนว่ายาโนะไม่ได้เสียงตอบรับจากใคร เธอเดินแกว่งไกว
ร่างเล็กจิ๋วผ่านไป ฉันทึ่งไปมองแล้วภาวนาในทันใดว่า
อย่าพูดถึงเรื่องเมื่อคืนเลย คนอย่างยาโนะ คงพูดไม่ได้เต็มปากว่า
จะไม่เกิดขึ้น

ดูเหมือนความกังวลของฉันทึ่งจะสูญเปล่า ยาโนะไม่ได้ทำอะไร
เช่นนั้น

ทว่าการเป็นคนไม่รู้กาลเทศะและมองไม่เห็นสิ่งรอบข้าง
สามารถสร้างความรำคาญใจให้แก่คนรอบตัวได้ในหลายวิธี

ฉันทึ่งคุยกับทุกคนโดยพยายามไม่มองแผ่นหลังเล็กๆนั้นเท่าที่
ทำได้ ฉันทพลัน คล้ายว่ายาโนะจะทรุดตัวย่อเข่าลงนั่ง และฉันท
ก็ไม่หันมอง กว่าจะรู้ตัวก็อยู่ใกล้เธอแล้ว จึงตกใจรีบเอี้ยวหลบ
แต่ก็เตะเข้าที่ขาขวาของเธอเบาๆ ยาโนะควบคุมสมดุลร่างกายได้แะ
อยู่แล้ว “หว่า” เธออุทานแล้วเซคะมาไป ฉันทหันกลับไปมองโดย
ไม่ตั้งใจ เธอล้มก้นจ้ำม่ำ ทิชชูที่เลือดติดอยู่ร่วงหล่นตรงหน้า

ยาโนะมองฉันด้วยท่าทางตกใจอย่างมาก ฉันไม่พูดอะไร
ไม่พูดอะไร และท่าเหมือนไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น กลับไปสนทนา
กับพวกคาซาอิอีกครั้ง พวกนั้นก็ช่วยตอบรับฉันเช่นกัน

“ตกใจหมด เลย” ฉันได้ยินเสียงจากด้านหลัง แต่ไม่ได้หัน
กลับไปมอง

ฉันเดินตามคนอื่น ๆ ที่เคลื่อนกันเป็นกลุ่มก้อนเข้าไปในห้อง
เปลี่ยนเสื้อผ้าของเด็กผู้ชายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเป็นพิเศษ แล้ว
ฝ่ามือหนักก็ตบเข้าที่บ่าอย่างแรง ฝ่ามือของโมโตตะ สมาชิกชมรม
เบสบอล สีหน้าของเขาไม่ได้ขุ่นเคืองแต่อย่างใด

“ไม่เป็นไร แะ ยายนั่นกลิ้งเลยนะ”

เขาหัวเราะพลางพูดเสียงดังลั่น คงได้ยินทั่วโถงทางเดินทีเดียว
ฉันขมวดคิ้วแล้วถอดเสื้อก็ฟ้าออก “ยายนั่นผิดเองนะที่ลู่ ๆ ก็นั่งลง
ตรงหน้า” ฉันตอบกลับไปแล้วโมโตตะก็ผิวปากล้อเลียน

เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็หิวขึ้นมากะทันหัน ตั้งแต่ฉันกลายเป็น
เป็นปีศาจก็รู้สึกท้องว่างเป็นพิเศษ ช่วงนี้ต่อไปคือพักเที่ยง โรงเรียน
ของเราไม่มีอาหารกลางวันจัดเตรียมให้ เมื่อออกดั่ง เหล่าข้าประจำ
โรงอาหารก็รีบเดินจ้ำไปยังโรงอาหาร ฉันเองตามกลุ่มนั้นไปด้วย
ซื้อคุปองเลกอุดังและข้าวหน้าหมูทอดมาไว้ในครอบครอง

ฉันนั่งลงบนตำแหน่งทแยงมุมฝั่งตรงข้ามกับคาซาอิที่กินราเมน
เสร็จไปก่อนแล้ว เขายิ้มปากกว้างโชว์ฟัน

“เดี๋ยวก็กลายเป็นหมูหอรอก อัจฉี”

คาซาอิหัวเราะคิกคักโดยไม่มีเจตนาร้าย “อวกุ่น่า” ฉันงับ
หมูทอดคำใหญ่แล้วตอบกลับไป เมื่อกลุ่มบนโต๊ะเริ่มใหญ่ขึ้น คาซาอิ
ก็พูดออกมาฉับพลัน

“จะว่าไป อัจฉีรู้เรื่องนั้นเปล่า”

“เรื่องไร”

“ที่ว่าช่วงนี้มีสัตว์ประหลาดออกมาตอนกลางคืน”

เนื้อหมูที่คิปลั้วหล่นลงในซามอด้งโดยไม่ตั้งใจ

“เอ๋ สัตว์ประหลาดอะไร”

ทำที่ตกใจของฉันทคงไม่เนียนเท่าไร ทุกคนในโต๊ะจึงหัวเราะลั่น

“อ้อ พักนี้มีคนพูดว่าเห็นหลายรายแล้ว บอกว่ามองออกไปข้างนอกตอนกลางดึกก็เห็นเป็นตัวเบ้อเริ่ม ตอนแรกก็คิดว่าคงฝันไป แต่ทุกคนดันพูดเหมือนกันเลยนี่สิ เห็นว่ามีหลายตา มีขาหลายข้างด้วย เห็นว่ากลัวกันตัวลั่นเลยละ”

“หน้าตาแบบนั้นแถมยังตัวใหญ่ด้วยอะนะ น่ากลัวชะมัด”

ฉันคิดว่าหน้าตาไม่รู้ไม่ชี้คงจะลักษณะประมาณนี้เอง ฉันคิปลั้วหมูทอดที่แช่อยู่ในซุปลั้วปาก ความจริงมันน่าะยังอร่อยอยู่ แต่ฉันใจจดจ่ออยู่กับคาซาอิมากไปจึงไม่รู้รสชาติโดยสิ้นเชิง

“เอาล่ะ ไปตามหาไหม”

“กลางดึกไม่ใช่เหรอ ฉันนอนอยู่เพีย”

“อะไรว่า อัจฉี เป็นเด็กดีอีกแล้วนา”

สำหรับคาซาอิมู่เคยลักลอบเข้าบ้านแพนกลางดึกแล้วถูกจับกุมความประพฤติ การปฏิเสธคำชวนด้วยเหตุผลว่านอนอยู่อาจดูเป็นพฤติกรรมของเด็กดีนั่นเอง ต้องระวังไม่ให้เจอคาซาอิมู่โดยบังเอิญระหว่างที่หมอนี่กำลังเที่ยวเล่นยามค่ำคืน หลังคิดเช่นนั้นก็ตระหนักได้ว่าความจริงต่อให้ถูกเห็นเข้าก็ไม่มีใครรู้อยู่ดีว่าเป็นฉัน ถ้าไม่ถูกเห็นตอนคุ้ยค้นลึอกเกอร์อยู่ล่ะนะ

ที่สำคัญกว่าคือ ข่าวลือเรื่องนั้นกำลังแพร่กระจายออกไป

“อย่าเลยคาซาอิมู่! อัจฉีนี่ไม่เหมือนแคะนะ!”

คำพูดนั้นเรียกเสียงหัวเราะระลอกใหญ่ “ใช่แล้ว อย่ามา

สูงลิ้นกับอัจฉริยะนั่น” ถ้อยคำเห็นพ้องจากเด็กผู้หญิงอีกคนพาเสียงหัวเราะมาอีกรอบ อัจฉริยะอย่างนั้น อัจฉริยะอย่างนี้ แต่ทุกคนต่างมองไปที่คาซาฮิ ฉันเองหันไปหัวเราะให้คาซาฮิเช่นกัน

“หนวกหูหน้า หนวกหูๆ ครับๆ ขอบคุณสำหรับอาหาร ไปเตะบอลกันเหอะ”

คาซาฮิโบกมือคล้ายจะปิดไล่คำหยอกล้อของทุกคนแล้วยืนขึ้น เขามองมาทางฉันที่กำลังเกาหัวแก้เขินแล้วพูดเช่นนั้น ฉันพยักหน้าทันที คาซาฮิส่งสายตาเป็นสัญญาณให้ผู้ชายคนอื่นๆ ที่ละคนอย่างจริงจัง เริ่มภารกิจเสาะหาสมาชิกเล่นฟุตบอล พวกผู้ชายรีบยึดของกินที่เหลือใส่ปากอย่างพร้อมเพรียง เหล่าเด็กผู้หญิงมองภาพนั้น “เล่นทุกวันไม่เบื่อหรือไง” พวกเธอหัวเราะ

พวกเราใช้เวลาพักกลางวันที่เหลือสามสิบนาทีที่ทุ่มแรงให้กับฟุตบอลขณะแบกกระเพาะแน่นหนัก พูดตามตรงฉันไม่ถนัดฟุตบอลเท่าไร แต่ไม่ต้องคิดอะไรมากนักเพราะแค่ช่วยพวกคาซาฮิวิ่งไล่ก็พอ คนเราต่างมีหน้าที่และตำแหน่งหน้าที่ต่างกันไป ทุกคนย่อมต้องทำความเข้าใจซึ่งกันและกันในเรื่องนั้น

หมอนั่นไม่เข้าใจเรื่องนี้เท่าไร

ฉันไม่ได้คิดอะไรเกี่ยวกับการเล่นฟุตบอลเลย เพียงแต่นึกถึงเรื่องคินันพลางรู้สึกหดหู่เล็กน้อย จึงไม่รู้ตัวว่าลูกบอลลอยมา ฉันชนเข้ากับเด็กชมรมบาสร่างบึกบึน เมื่อไม่ได้ตั้งใจเตรียมใจไว้จึงเป็นธรรมดาที่ฉันจะเป็นฝ่ายกระเด็นล้มกันจ้าเข้า

“อัจฉิ! เป็นไรเปล่า! เหวอ ช้อตอก! เลือดออก!”

เกมยังดำเนินต่อไป แต่คาซาฮิวิ่งมาหาฉันอยู่คนเดียว เมื่อดูที่ช้อตอกก็เห็นว่ามิใช่แผลถลอกจริง ๆ “ให้พาไปห้องพยาบาลไหม” เสียงตื้นตันของคาซาฮิดังก้อง พร้อมกันนั้นลูกฟุตบอลก็ลอยเข้า

ประตูปอดี้

“ไม่เป็นไรนะ ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว จะไปให้เขาล้างแผลแล้วกัน”

คาซาอิมองขึ้นข้างบนแวบหนึ่ง “นี่เอง” เขาตอบรับ

“อ้อจ้ะ ยอมเป็นแผลเพื่อไปเจอคนจิ้งลีนะ! เพราะงั้นเลย
ไม่อยากให้ตามไปนี่เองงง”

“ไม่ใช่เพีย” ฉันตอบกลับใบหน้านัยมียวนนั้นไป

“ที่ว่าไม่ใช่เด็กแล้วหมายถึงเรื่องนั้นเองหรือ” คาซาอิมุดแล้ว
วิ่งไปหาคนอื่นที่ยืนอออยู่ใกล้ ๆ ประตูปุดบอล

หลังจากนี้คาซาอิคงช่วยบอกคนอื่น ๆ ให้วางใจไปเอง ฉันเดิน
ออกจากสนามย้อนกลับไปยังอาคารเรียนด้วยความโล่งใจ

ฉันไปห้องพยาบาลเพื่อขอให้โนโตะช่วยล้างแผลตามที่พูดไว้
พอเคาะประตูก็ได้ยินเสียงตอบกลับทันที ฉันชอบกลิ่นซึ่งปรากฏ
ในเลี้ยววินาทีที่ประตูห้องพยาบาลเปิดออก ไม่ได้หมายถึงกลิ่น
ยาฆ่าเชื้อ แต่เป็นกลิ่นของอวลไอที่ชวนให้รู้สึกคล้ายเข้ามาในเขต
ปลอดภัยระหว่างเล่นวิ่งไล่จับ

ห้องพยาบาลไม่มีนักเรียนคนอื่น ดูเหมือนโนโตะกำลังอ่าน
หนังสืออยู่ บนโต๊ะมีหนังสือปกอ่อนเล่มเล็กวางไว้ *สูญสิ้นความเป็นคน*¹ ฉันไม่เคยอ่านหรอกนะ แต่คิดว่าอาจเป็นเรื่องของการ
กลายเป็นปีศาจตอนกลางคืนก็ได้

“ขอโทษทีครับ ล้มแผลถลอกมา อยากให้ช่วยล้างแผลหน่อย”

“จ๊ะ ๆ ไม่เจอกันนานนะ อาดาจิคุง”

เวลาไม่โมโห โนโตะจะใส่อารมณ์ทำให้นึกเรียนว่า “คุง” หรือ

¹ *Ningen Shikkaku* (人間失格) นวนิยายญี่ปุ่น ผลงานชิ้นเอกของดาสัย โอะซามุ ตีพิมพ์ในปี 1948 เล่าเรื่องของตัวละครชายหนุ่มที่พบเจอเหตุการณ์เลวร้ายต่าง ๆ ในชีวิต จนตัวเองค่อย ๆ สูญเสียความเป็นคนปกติไป

“ซัง” เสมอ

“ตอนเช้าเจอกันแล้วครับ”

“หมายถึงเจอกันที่นั่นะ”

ฉันนั่งลงบนเก้าอี้กลม โนโตะช่วยล้างแผลให้อย่างคล่องแคล่ว
เธอไม่ติดพลาสติกเตอร์ยาเพราะเป็นแผลถลอก

ฉันกล่าวขอบคุณ ทำท่าจะเดินออกไป “เดี๋ยวก่อน” เธอ
เรียกให้ฉันหยุด

“พักนี่เป็นไงบ้าง”

“เป็นไงบ้าง...ก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษครับ”

ไม่เอาน่า พอตกกลางคืนผมจะกลายร่างเป็นปีศาจครับ
จะให้พูดแบบนั้นหรือไง หากพูดออกไปจริง ๆ คงได้เริ่มเข้ารับการ
บำบัดทันทีแน่

“พักกลางวันยังเหลืออีกตั้งสิบนาที พักอีกแป๊บแล้วค่อยไป
ดีไหม เธอน่ะฝันเกินไปหรือเปล่า”

“...พอดี เพื่อนรออยู่”

ขอตัวก่อนนะครับ ฉันกล่าวคำลาเพียงแค่นั้นแล้วออกจาก
ห้องพยาบาล หัวใจเต้นเร็วกว่าปกติเล็กน้อย

ตอนดูคำว่ากล่าว ถ้อยคำของโนโตะฟังไม่รื่นหูก็จริง แต่เธอ
ก็เป็นครูห้องพยาบาลที่ดูแลเอาใจใส่นักเรียนดี แม้ในความเป็นจริง
จะมีนักเรียนหลายคนรู้สึกรำคาญ แต่นั่นไม่ใช่ฉัน เหตุผลที่ฉัน
เมินเฉยต่อข้อเสนอลของโนโตะจึงไม่เกี่ยวกับความเกลียดชัง

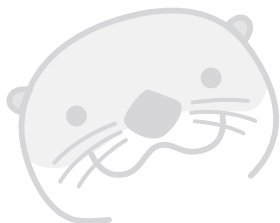
แต่เป็นเพราะฉันรู้สึกกังวลว่าบางทีโนโตะอาจรู้ตัวตนแท้จริง
ของฉันเหมือนยาโนะ ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่าง

เมื่อลองคิดให้ถี่ถ้วน เรื่องนั้นเป็นไปได้ แต่ฉันยังกังวล
โดยไม่จำเป็นอยู่ดี ต้องเป็นเพราะเรื่องเมื่อคืนแน่นอน

ฉันหยุดหัดยาโนะขึ้นมา พาลโทษไปถึงเรื่องที่ทำให้ได้รับ
บาดเจ็บด้วย

ดังนั้นฉันคิดว่านี่คงเป็นกรรมตามสนอง หลังเลิกเรียน คาซาอิ
ซึ่งปกติจะออกจากโรงเรียนพร้อมฉันกำลังคุยกับเพื่อนอย่างเมามัน
อยู่ในห้องเรียน ฉันจึงเข้าไปผสมโรงด้วย เราออกจากโรงเรียน
ช้ากว่าคนอื่นเล็กน้อย จึงเห็นพวกโมโตตะ เด็กชมรมเบสบอล
กำลังทำอะไรบางอย่างกับล็อกเกอร์รองเท้าของยาโนะด้วยท่าทาง
สนุกสนาน

ฉันคิดว่าถึงนั้นแหละคือกรรมตามสนอง อย่างน้อยก็ในระดับ
หนึ่ง

ทดลองอ่าน

[พุธ - กลางคืน]

ตก ดึก ผมกลายเป็นปีศาจแล้วมุ่งหน้าไปที่โรงเรียนด้วยใจจดจ่อ
ผมเข้าไปในห้องเรียนด้วยกลวิธีเดียวกับเมื่อวาน ยาโนะซัง
ไม่อยู่ ทั้งที่เธอเป็นคนบอกให้รีบมาแท้ๆ ผมหัวเสียเล็กน้อย
พลางจุกคิดได้ว่าบางทีเธออาจซ่อนตัวอยู่ ผมลองมองหาแต่ก็ไม่พบ
เธอยังไม่มา หรือไม่คิดจะมาแล้วกันแน่ หากเป็นอย่างหลังก็ดีไป
ผมปรับขนาดร่างกายให้พอเหมาะแล้วหย่อนตัวนั่งบริเวณหลัง
ห้องเรียน ทันใดนั้นประตูก็เปิดออกอย่างแรง

“มาแล้ว นีน้า”

“...เป็นคนบอกให้มาเองไม่ใช่หรอ”

ผมปริากบ่น ยาโนะซังคล้ายจะไม่ได้ฟัง “อ๊ะ ขอไป ล้าง
มือก่อน” เธอบอกแล้วออกจากห้องเรียนไปอีกครั้ง อะไรของเขา

ผ่านไปครู่เดียว เธอย้อนกลับมาพลางเช็ดมือกับกระโปรง
เมื่อลองคิดดูให้ดี ทำไมเธอถึงใส่เครื่องแบบนักเรียนนะ เมื่อวาน
ผมไม่ได้นึกเรื่องนี้เลย

“เมื่อกี้ละ ทำหลุมศพ มาละ”

ยาโนะซังเอ่ยสาเหตุที่ตัวเองไม่อยู่ให้ฟัง แม้ไม่มีใครถาม

“หลุมศพนั้นหรือ”

“อ้อ กบที่เข้าไปใน ล็อกเกอร์รองเท้าของฉัน ตายนะ น่า
สงสาร”

ยาโนะซังพูดเรื่องที่ผมไม่ได้ถามอีกครั้ง “ตัวเล็ก แค่นี้เอง”
เธอเว้นช่องว่างเล็กน้อยระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วโป้งแล้วชี้ให้เห็นตัวอย่าง
ขนาด

“พวกกบเนี่ย ระหว่างกบต้นไม้ กับ กบตาหนาม เป็น
พวกไหน”

“...พวกกบเคโระ”

“อ้อ หรือ”

ผมรู้สึกเหมือนถูกกวาดประสาอะไรสักอย่างจากท่าทาง
ไม่แยแสนั้น ยาโนะซังนั่งลงบนที่นั่งของตัวเองราวกับต้องรักษา
กฎระเบียบไว้ เธอเงยแก้มขำพลางมองมาทางนี้

“ตา แปดลูก ขา หกขา หาง เยอะเยะ”

เธอชี้ไปตามตำแหน่งต่างๆ แล้วบรรยายลักษณะพิเศษออกมา
ทำให้ผมรู้สึกเหมือนเป็นหุ่นจำลองกายวิภาค แต่จะเป็นความรู้สึก
แบบไหนนั้น ผมเองไม่เคยคุยกับหุ่นเหมือนกัน

ทำไมรูปลักษณ์ของผมจึงกลายเป็นแบบนี้ ผมเชื่อว่าต้อง
ถูกถามเรื่องพรรคนั้นแน่ๆ จึงเตรียมคำตอบไว้ว่า “ไม่รู้” ตั้งแต่ก่อน
มาที่นี่ เป็นคำตอบสัจยจริงไร้ความเท็จ

ถึงกระนั้นคำถามของยาโนะซังกลับมาจากทิศทางอื่น

“นั่นคือร่างจริง หรือ”

“...เอ”

“ทำไม ถึงกลายเป็นคนล่ะ”

ผมไม่เคยแม้แต่นึกถึงความเป็นไปได้ในทางนั้น “พอตกกลางคืนแล้วจะแปลงร่างนะ” หลังจากตอบเพื่อนร่วมชั้นผู้แปลกแยกคนนี้ไปด้วยความสัตย์จริง ผมรู้สึกอายขึ้นมา เพราะคำว่าแปลงร่างดูคล้ายฮีโร่อะไรสักอย่าง

“นึกว่า เกิดมา ในร่างนั้น เสียอีก”

“ถ้าเป็นแบบนั้น คงไม่ลำบากกลายร่างเป็นคนแล้วมาโรงเรียนหรอก”

“นึกว่า ใช้ชีวิตด้วย รูปร่างประหลาด แบบนั้น จะลำบากเลยกลายร่าง เป็นคนนะ”

คำว่ารูปร่างประหลาดทำเอาผมจุนจาด ยิ่งกว่านั้นคือ เมื่อลองจินตนาการดูก็ไม่รู้สึกลำบากอะไร อย่างน้อยก็ไม่เท่าชีวิตทุกวันของยาโนะซัง

“ยาโนะซังนั่นแหละ ทำไมถึงมาโรงเรียนล่ะ”

สำหรับเธอ ที่นี้ไม่น่าจะเป็นสถานที่แสนสนุกแม้แต่หน่อย ความคิดหยาบหมิ่นนั่นแฝงอยู่ในถ้อยคำดังกล่าว ผมตั้งใจจะแกล้งแหย่คืนสักหน่อย แต่เธอกลับให้คำตอบมาเหมือนไม่ใช่เรื่องทุกข์ร้อน

“ฉันไม่มี พักกลางวัน ก็เลยอยาก เทียวเล่นตอนพักกลางวัน”

ผมไม่เข้าใจความหมายนั้น พักกลางวัน รู้สึกว่าเมื่อวานเธอก็คงพูดแบบนี้เหมือนกัน

“พักกลางวันคืออะไร”

“อยากฟัง เเธอ”

“...ไม่ขนาดนั้น”

“พักกลางวัน ก็คือ อ๊ะ จริงสิ รู้ไหมว่า ฉันเข้ามาที่นี่ได้ยังไง”

“อืม...”

“อยาก รู้ไหม”

เป็นคนนำรำคาญซะหมด เรื่องนั้นผมรู้ดีอยู่แล้ว แต่พอได้คุยกัน สองคนจริงๆ ก็รู้สึกขึ้นมาอีกครั้ง ผมนั่งเงียบไปด้วยความเอือมระอา และความรู้สึกต่อต้าน ทันใดนั้นเธอก็เริ่มสาธยายไขข้อข้องใจ ทั้งที่ไม่ได้ถาม

“คุณ ปรภ. ช่วยทำ เป็นไม่เห็นนะ แค่นั่งชั่วโมง ตอน กลางคืน นอนหลับ พักกลางคืน”

“เรื่องบ้านอะไรกัน”

ถ้าเป็นความจริงพวกโจรก็เข้ามาได้สบายๆ นะสิ

“ไม่ได้โกหกนา แน่แน่นอนว่าได้ แค่วกนักเรียน”

แน่นอนอะไรกัน ต่อให้เป็นนักเรียนก็ได้ได้อยู่แล้ว แต่ผมเอง ซึ่งอยู่ที่นั่นตอนนั้นก็ไม่ใช่คนที่สามารถพูดเรื่องนั้นได้เต็มปากนัก

“ฉันเองก็ เพิ่งรู้ ก่อนหน้านี้ คุณ ปรภ. นะ เอ่อ อืม มี สามคนถามชื่อ ไปแล้ว แต่ลืม พวกเขาคือคนดีนะ”

เป็นคนดี หมายความว่ายาโนะซังเคยพบและคุยกับพวก ปรภ. ยิ่งกว่านั้นคือพวก ปรภ. ยังละทิ้งหน้าที่ ยอมปล่อยให้เธออยู่ที่นั่น เป็นไปไม่ได้เลย ต่อให้เป็นไปได้ก็ไม่รู้ว่าจุดประสงค์คืออะไร เรื่องพวกนั้นจึงไม่มีทางเกิดขึ้น

“ไม่ เชื่อดี”

“...ถึงจะมีพักกลางคืนอย่างว่า แต่จำเป็นต้องมาโรงเรียนด้วย เหนื่อย”

“อ้อจ้ะเอง ก็ยังมา เมื่อวานเลย”

“ฉันมาเอาตำราเรียนวิชาเลขต่างหาก มีการบ้านนี่นา”

“เด็กดี จังนะ”

บางทียาโนะซังอาจไม่มีเจตนาเช่นนั้น แต่เมื่อเรื่องที่ได้อิน

ตอนกลางวันถูกนำมาพูดที่นี้อีกครั้ง ผมก็รู้สึกเหมือนปวดกระเพาะขึ้นมา แม่ไม่รู้ว่าตอนนี้จะมีกระเพาะอยู่หรือไม่ก็ตาม

“ฉันมา สัมผัสบรรยากาศ พักกลางวันนะ”

ไม่รู้ว่าทำไมยาโนะซังจึงยิ้มแบบ ที่ดูจะไม่ใช่ว่าจะเซ่นนั้น แม่แต่น้อย

“เพราะโรงเรียน ตอนกลางวัน พักไม่ได้”

ทำไมยังยิ้มแยมอยู่ได้ ผมคิด ไม่ปรึกษาเลยคำใด ไม่ว่า จะ...นั้นสินะ หรือไม่จริงหรอก ทันใดนั้นยาโนะซังเก็บรอยยิ้มคืน แล้วพูดเรื่องแปลกๆ

“อัจฉิคุง มี ไหม พักกลางวัน”

“...”

ผมไม่หือไม่อือใดๆ นึกถึงเรื่องตอนพักกลางวันวันนี้ กินข้าว หน้าหมูทอดกับอุด้ง เล่นฟุตบอล ได้แผล ไปพบอาจารย์โนโตะ ถือว่าได้พักหรือเปล่านะ

“เอาละ เรื่องกลางวัน จบเพียง เท่านั้น”

ทางนั้นเป็นฝ่ายเริ่มเองแท้ๆ

“ยังมีเวลา เหลือนะ พักกลางวัน ทำไรกัน ดี”

“เอ่ ตั้งใจจะกลับแล้วนะ”

“อัจฉิคุง ใช้เวลาตอนกลางวัน ทำไร บ้าง”

“ใช้เวลาตอนกลางวัน”

“ไม่ได้หมายถึง เรื่องลามกนะ”

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ใส่ยายเพี้ยนที่พูดเรื่องประหลาดด้วย หน้าตาจริงจัง แต่ก็รู้สึกผิดคาคที่ยาโนะซังพูดเรื่องทั่วไปเหมือน เด็กมัธยมธรรมดาคนหนึ่ง

“ตอนกลางวันก็ไปทะเลบ้าง ไปภูเข้างบ้าง”

“ไปไหนก็ได้เลยนะ ดิจริง”

“ตอนแรก ๆ เทียวแกล้งคนที่ผ่านไปผ่านมาให้ตกใจนะ แต่แป็บเดียวก็เบือ”

“เป็นผี ก็ลำบากนะ”

“แล้วก็ อ้อ ก่อนหน้านี้ลองไปสวนสนุกมา มีคนทำงานกันเยอะเลย ตกใจนาดู”

“โห! อัจฉิคุง ไม่ถูกเข้าใจผิด ว่าเป็น เครื่องเล่นอันใหม่หรือ”

ยาโนะซังฟังเรื่องของผมพลางเออออตอบรับใหญ่โตเกินจริง ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้รับความสนใจขนาดนี้ ผมจึงสับสนทำตัวไม่ถูกเล็กน้อย

“แล้วยาโนะซังทำอะไรที่โรงเรียนล่ะ”

“ใช้มือถือ ดูยูทูบ ไม่ก็อ่านการ์ตูนบ้าง ที่จริงผิดกฎโรงเรียนนะ”

บ้านนี้คงไม่มีกฎโรงเรียนแล้วละ บางทีหลาย ๆ เรื่องอาจผิดกฎกว่านั้นก็ได้

“ทำที่บ้านก็ได้นี่”

“ไม่ใช่ อย่างนั้นนะ”

ดวงตาแว่แว่จ้องเขม็งมา ผมเบือนสายตาทั้งแปดหลบโดยไม่รู้ตัว ไม่ค่อยเข้าใจนักหรอก แต่ถ้ายาโนะซังบอกว่าไม่ใช่อย่างนั้นก็คงไม่ใช่แน่แหละ ผมไม่ถึงกับยอมรับเสียทีเดียว แค่คิดว่าเป็นค่านิยมส่วนตัวในแบบของเธอเท่านั้น คนเราต่างก็มีค่านิยมของตัวเองแต่ละคน แต่คิดว่าเธอคงมีเหลือล้นเกินความจำเป็นไปหน่อย และนั่นคือสิ่งที่ทำให้เธอต้องพบกับสถานการณ์ปัจจุบัน ดังนั้นต่อให้พยายามทำความเข้าใจก็ไม่มีเป็นผล

“แต่จริงด้วยนะ ที่อัจฉิคุงพูด ก็มีเหตุผล”

เธอรับฟังถ้อยคำของผมอย่างเหนือความคาดหมาย ช่างเป็นเรื่องน่ายินดี ดูเหมือนว่าเพียงเท่านั้นคำคั้นแสนสบสุขของผมก็จะวนกลับมาอีกครั้ง

“ไปสำรวจ โรงเรียน กันไหม”

“...ไม่ใช่หรอ”

“บอกเองไม่ใช่หรอ ว่าให้ทำเรื่องที่ไม่ใช่เรื่องที่ทำ ที่บ้านก็ได้”

“ไม่ได้พูดเลย บอกว่ากลับบ้านเถะต่างหาก”

“กลับ อยู่แล้ว ถ้าผ่านไป อีกสามสิบนาที”

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูนาฬิกา ภาพเธอถือโทรศัพท์มือถือทำให้รู้สึกผิดคดอย่างบอกไม่ถูก ได้ใช้มือถือเครื่องนั้นติดต่อกับใครด้วยหรือ

“เอาละ ไปกัน”

เธอยืนขึ้น ทำท่าจะเดินออกไปจากประตูหน้าของห้องเรียน โดยไม่ถามแม้ความเห็นชอบจากผม

ผมครุ่นคิด ความรู้สึกอยากร่วมด้วยไม่ปรากฏแม้แต่เลี้ยวเดียว แต่ก็ยอมเปลี่ยนขนาดร่างกายให้เท่าสุนัขพันธุ์ใหญ่ ตัดสินใจตามเธอออกไปอย่างไม่มีทางเลือก ในใจเป็นกังวลว่าถ้ายาโนะซังถูกคนเฝ้าตามจับได้ เรื่องของผมอาจถูกเปิดเผยขึ้นมา

แม้เพียงเล็กๆ น้อยๆ แต่ผมก็สนใจอาคารเรียนตอนกลางคืนอยู่บ้าง จะบอกว่าไม่สนใจเลยคงไม่ได้

ผมให้ยาโนะซังออกจากห้องเรียนก่อนแล้วใช้ทางลัดประตูจากนั้นเปลี่ยนสภาพเป็นหยดน้ำเล็ดลอดออกสู่โถงทางเดิน พอคืนร่างกลับเป็นปีศาจ ยาโนะซังปรบมือให้เบาๆ “ไม่ต้องลืก

ก็ได้” เธอพูด เมื่อลองคิดดู ถ้าพักกลางคืนเป็นแค่เรื่องลวงโลก เธอไขกุญแจเปิดห้องนี้ได้อย่างไร

“ขนาดเท่านี้ เหมือนลัทธิลี้ลับเลย”

“...อย่าส่งเสียงดังดีกว่านะ”

ผมกระซิบกระซาบ ยาโนะซังเอามือปิดปากแล้วพูดว่า “เล่นเป็นมาฮา จอมโจร นี่เอง” ผมต้องใช้เวลานิดหนึ่งน้อยกว่าคำพูดของเธอจะปรากฏเป็นคำวามหาจอมโจรขึ้นในหัว

“ยัดตา ยาวๆ ไม่ได้หรอก”

หลังจากเดินบนโถงทางเดินไปไม่กี่ก้าว ยาโนะซังชี้มาที่ผมแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย พูดให้รู้กันจะเป็นการชี้มาที่ดวงตาทั้งแปดของผมมากกว่า

“คิดว่าไม่น่าได้”

“ถ้ายัด ฟ้า ไปถึงทางเลี้ยวได้ ก็สะดวกดี ไม่ใช่หรอก”

หากทำได้ก็คงสะดวกต่อการสอดแนมจริงๆ แต่สถานการณ์สำหรับใช้งานมีจำกัดเกินไป นอกจากนี้ยังจินตนาการภาพไม่ค่อยออกด้วย

จะทำได้หรือไม่ก็ช่าง เอาเป็นว่าหากทำเรื่องดังต่อไปนี้ก็คงเท่านั้นดู

บริเวณเงาจากแสงสะท้อนของดวงจันทร์ที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา หยดน้ำสีตาของร่างกายค่อยๆ เคลื่อนไปตรงนั้นทีละนิด ก่อร่างปีกจากอีกตนเป็นซาโดว์ สิ่งนั้นจะเป็นเหมือนตัวละครช่วยเหลือในเกม สามารถเคลื่อนไหวได้ตามที่ผมต้องการ ช่วยสอดแนมภายในโรงเรียนได้อย่างง่ายดาย หากมีความสามารถแบบนี้ก็คงเท่ทีเดียว

“อัจฉิคุง”

พอถูกเรียก ผมหันไปมองยาโนะซังที่เดินอยู่ข้างๆ ทว่าเธอไม่ได้มองผม แต่มองไปด้านหลังผมเล็กน้อย

“ทำแบบนั้น ได้ด้วย”

ผมหันกลับไปตามคำของยาโนะซังแล้วสะดุ้งโหยง

“ความสามารถ แยกร่างเหรอ”

ผมเอียงหัวงง เพราะไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร

ด้านหลังของผมมีปีศาจดำเมื่อมอีกตนเหมือนที่จินตนาการเมื่อครู่กำลังเกาะติดแนบสนิท สิ่งที่ต่างไปจากตัวผมคือมันเป็นสีดำทั้งหมดแม้แต่ลูกตา ก่อนหน้านี้ครูเดียวไม่น่าจะมีอะไรอยู่ตรงนั้น ผมมองไปนอกหน้าต่าง แสงจันทร์ส่องผ่านเข้ามาจากเบื้องหน้าไม่ไกล

ก่อนอื่นผมเลิกสนใจยาโนะซังที่จ้องซาโดว์เซมิงคล้ายเห็นของแปลก ลองทอุงคาตาในใจว่า จงเคลื่อนไหว นึกภาพมันกระโดดข้ามผมพุ่งไปด้านหน้า แม้ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ลองทดสอบดูก็ไม่เสียหาย

จากนั้นไม่กี่วินาที ซาโดว์เคลื่อนไหวตามที่ผมนึกแทบทุกประการ ผมเพิ่งสมานธิไม่ให้ภาพจินตนาการเลื่อนราง ควบคุมมันไปถึงทางเลี้ยวที่อยู่อีกฟากทางเดิน

ผมมองดูเงาที่ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างดีเยี่ยมแล้วตกใจกับตัวเองอีกครั้ง เป็นไปได้อย่างไร ไม่อยากเชื่อว่าตนมีความสามารถเช่นนี้

ขณะที่ผมคิดว่าเพียงการขยับขับเคลื่อนไหวคงไม่อาจเป็นการสวดมนต์ ทันใดนั้นในหัวก็ปรากฏทัศนวิสัยเพิ่มมาอีกหนึ่งจอคล้ายจะเป็นภาพในสายตาของซาโดว์ที่มองเห็นบันไดตรงอีกฟากทางเดิน

ช่างเป็นร่างกายที่สะดวกอะไรเช่นนี้

“ไปซะ แล้ว”

“เดี๋ยวให้เจ้านั่นดูต้นทางไว้ เดินต่อเถอะ”

“ตัวจริง เลียง จริง”

หมายถึงมหาจอมโจรอย่างนั้นหรือเปล่า

“ยาโนะซังตั้งใจจะไปที่ไหนเหรอ”

“ห้องดนตรีละมั้ง ไปพิสูจน์ความจริงเรื่อง เลียงเปียโน
ที่ดัง ตอนกลางคืนกัน”

“โรงเรียนเรามีเรื่องแนวสิ่งมหัศจรรย์ทั้งเจ็ดแบบนี้ด้วยเหรอ”

“อืม ที่ไหน ก็มีแหละน่า”

“รู้จริงหรือเปล่าเนี่ย”

พอผมเริ่มซักไซ้ ยาโนะซังก็เผยใบหน้ายิ้มแบบนั้น
อีกครั้ง มีอะไรน่าสนใจกันนะ

หลังให้ซาโดว์ช่วยสอดแนม ดูเหมือนระหว่างทางตั้งแต่
ตำแหน่งปัจจุบันถึงห้องดนตรีชั้นบนจะไม่มีใครอยู่ เพื่อความแน่ใจ
ผมให้มันตรวจตรามองซ้ายขวาบริเวณทางเดินด้วย แต่ก็ไม่มีใคร
ผมไม่อยากรองหลังค่อมโค้งของยาโนะซังเท่าไรจึงเดินเลยไปด้านหน้า
เล็กน้อย ถ้าเดินตามมาข้างหลังคงดูเหมือนสัตว์เลื้อยไปจริงๆ

เราเดินขึ้นบันได มาถึงห้องดนตรีที่อยู่สุดทางเดินของชั้นห้า

ลำดับคิวสลับกับตอนที่ออกจากห้องเรียน ผมเข้าไปก่อน
แล้วปลดล็อกประตู ห้องดนตรีล้อมรอบด้วยกำแพงเก็บเสียง ยิ่ง
ทำให้บรรยากาศเงียบสงัดน่าขนลุกอึดอัดยิ่งขึ้น แกรนด์เปียโน
ดูน่าสยดสยองเหมือนปีศาจ คล้ายจะกินคนได้ทั้งตัว

“ไม่มีเสียง เปียโนนี้”

ต้องเป็นแบบนี้อยู่แล้ว ต่อให้เป็นภูตผีก็เถอะ ผมว่าคงไม่มี

พวกที่อยู่ยืนยงมาจนยุคปัจจุบันเพียงเพื่อหลอกหลอนคนที่เดินอาดๆ
เข้ามาในที่แบบนี้

ซาโดว์คอยดูด้านทางอยู่ด้านนอกห้องดนตรี หากใครมาพบ
คงตกใจรีบหนีไปแน่นอน

ผมยืนลังเลไม่รู้จะไปอยู่ตรงไหน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดัง
แป่วทำเอาสะดุ้ง หยดน้ำสีดําลูกเกรียวเป็นคลื่น พอหันกลับไปดู
ยาโนะซังกำลังเปิดฝาแกรนด์เปียโนแล้วนั่งลงประหนึ่งป่าวประกาศ
ว่าฉันเป็นนักดนตรีค่ะ พอเด็กตัวเตี้ยอย่างเธอนั่งลงไปก็ดูเหมือน
งานโรงเรียนประจำปีของเด็กประถม

“อัจฉิคุง เป็นพวกโมสาร์ท¹ หรือพวกวีวัลดี²”

“...พวกบีโธเฟิน³ เตี้ยวเสียงเปียโนก็พาชวยหรือ”

“บีโธเฟิน ลินะ”

ยาโนะซังไม่ฟังคำเตือนของผม เธอใช้สองมือเคาะลงบนแป้น
เปียโนต่อเนื่องสี่ครั้ง เสียงประสานระคายหูสะท้อนก้องอยู่ใน
ห้องดนตรี ผมรีบเบี่ยงตัวหนี ไกลลอดเข้าไปในกล่องอุปกรณ์
ทำความสะอาด จากนั้นตระหนักได้ว่าต้องให้ผมถูกใครพบเจอ สิ่งที

¹ Wolfgang Amadeus Mozart คีลปินและนักประพันธ์ดนตรีคลาสสิกชาวออสเตรีย
ในช่วงศตวรรษที่สิบแปด ได้รับการยกย่องว่าเป็นอัจฉริยะด้านดนตรีมาตั้งแต่ยังเด็ก มีผลงาน
ประพันธ์เพลงกว่าหกร้อยเพลง หลายบทเพลงยังเป็นที่รู้จักและขึ้นชื่อในปัจจุบัน

² Antonio Lucio Vivaldi คีลปินและนักประพันธ์ดนตรีคลาสสิกชาวอิตาลีในช่วง
ศตวรรษที่สิบเจ็ดและสิบแปด ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในคีตกวีคนสำคัญในยุคบาโรก
ผลงานซึ่งเป็นที่รู้จักมากที่สุดคือซีรีส์เพลงประสานเสียงไวโอลินชื่อ *The Four Season*

³ Ludwig van Beethoven นักประพันธ์เพลงและนักเปียโนชาวเยอรมันในช่วง
ศตวรรษที่สิบเจ็ดและสิบแปด ตลอดชีวิตของเขาต้องพบเจอกับอุปสรรคมากมาย ไม่ว่าจะเป็น
ปัญหาด้านครอบครัวในวัยเด็ก ปัญหาด้านการได้ยินที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนถึงขั้นหูหนวกสนิท
และโรคเรื้อรังในลำไส้และตับที่ทำให้เขาเสียชีวิต ทว่าอัจฉริยภาพด้านดนตรีของเขาก็ได้รับ
การยกย่องตลอดมาจนปัจจุบัน

เกิดขึ้นก็แค่อีกฝ่ายตกใจเท่านั้น คนที่เดือดร้อนหากถูกใครเห็นเข้า
คือยาโนะซังต่างหาก ผมจึงออกมาข้างนอก

ผมให้ซาโดว์ตระเวนสำรวจรอบนอกห้องดนตรี ดูเหมือน
กำแพงเก็บเสียงจะเป็นของดีมีคุณภาพ ผ่านไปครู่หนึ่งก็ยังไม่
มีแว่วว่าใครจะมา

ยาโนะซังมองมาทางนี้โดยไม่ทำที่รื้อนรนแต่อย่างใด

“นี่ใช่ไหม ที่เรียกว่า โชคชะตา”

“เมื่อก็คือโชคชะตาเธอ”

ผมออกไปครู่หนึ่ง แล้วเขม่นจ้องเธอตาขวางทันที

“ถ้าถูกจับได้จะทำยังไงเล่า”

เธอยิ้มแป้น พูตรื่องเพื่อฝันออกมาว่า “พักกลางคืนนะ
ไม่เป็นไร หรือก”

อะไรของเธอ ผมคิด แต่คนอย่างเธอพูดอะไรไปก็ไม่สื่อ
ความรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นฝ่ายเง่เงามากกว่าที่หุดหิดคนพรวคนี้
ผมถอนหายใจ

“ถ้าถูกจับได้อย่าบอกชื่อฉันแล้วกัน”

“คงงั้นละ”

คงงั้นที่ว่าคืออะไร ผมมองยาโนะซังด้วยดวงตาทั้งแปดที่
อัดแน่นเอ่อล้นไปด้วยความไม่เชื่อใจ เธอไม่แยแส ย้ายไปนั่งบน
เก้าอี้สำหรับนักเรียนทันที

หากอยู่ในคาบเรียน ที่นั่งในห้องนี้จะจัดเรียงตามลำดับเหมือน
ห้องเรียนเช่นกัน ยาโนะซังปฏิบัติตนตามนั้น

“อัจฉิคุงนะ ฟังดนตรี อะไรเธอ”

ขณะที่ผมกำลังใช้ทางปิดฝาเปียโนเพื่อไม่ให้ยาโนะซังแตะต้อง
มันอีก เธอก็ยังคำถามมารวกับเราเป็นเพื่อนกัน

“ท้าวๆ ไป ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอก”

“ใครล่ะ”

ผมถูกจ้องเขม็ง จึงเตรียมคำตอบเดิมที่ใช้ทุกครั้งไว้ เอ่ยชื่อศิลปินที่ทุกคนพอจะเคยได้ยินชื่อ แต่ไม่โด่งดังเกินไป เป็นที่นิยมอยู่บ้างแต่ไม่ถึงกับทุกคนต้องฟัง เป็นชื่อนักร้องและนักแต่งเพลงที่เมื่อปล่อยผลงานซีดีออกมาแล้วจะติดอันดับเพลงฮิตในร้านหลัทยา⁴ หรือไม่ก็วงดนตรีที่เหล่านักเรียนหญิงในห้องจะหวีดร้องโวยวายขึ้นมาหากจ้องตัวคอนเสิร์ตของวงไม่ได้ ยาโนะซังฟังเรื่องเหล่านั้นพลางพยักหน้าอึ้งๆ

“แล้วยาโนะซังล่ะ”

ผมถามกลับตามมารยาท คิดว่าเธอคงฟังเพลงแปลกๆ ที่มีลักษณะเฉพาะตัว คนอย่างพวกเราไม่มีทางทำความเข้าใจได้อยู่แล้ว แต่ผิดคาด

“ฉัน นะนะ”

ยาโนะซังเผยชื่อวงมาเพียงวงเดียวด้วยท่าทางแจ่มใส ไม่ใช่ใบหน้ายิ้มแป้น แต่เป็นการยิ้มอายๆ คล้ายจะหน้าแดงด้วยอารมณ์ตื่นเต็นราวกับกำลังแนะนำเพื่อนเก่าที่ปกปิดเป็นความลับมายาวนานให้ฟัง ผมเพิ่งเคยเห็นสีหน้าแบบนี้ของเธอเป็นครั้งแรก

ผมตกใจ วงที่ยาโนะซังพูดถึงไม่ใช่กลุ่มคนประเภทที่ต้องทำเหมือนกำลังเปิดเผยความลับแม้แต่นิดเดียว คนส่วนใหญ่ในญี่ปุ่นน่าจะรู้จักด้วยซ้ำ ความจริงแม้แต่ผมก็ยังรู้จักวงนี้ตั้งแต่สมัยประถม หากเอาเรื่องของวงนี้ไปเล่าจริง ๆ จัง ๆ ในหมู่เพื่อนฝูงก็จะดูน่าอาย

⁴ Tsutaya ร้านขายแผ่นซีดีและดีวีดีชื่อดังของญี่ปุ่น ในอดีตเป็นร้านเซเว่นโอ ปัจจุบันปรับเปลี่ยนรูปแบบธุรกิจให้เข้ากับยุคสมัยมากขึ้นด้วยการขายสินค้าอื่นๆ เช่น หนังสือการ์ตูนหรืออุปกรณ์คอมพิวเตอร์ด้วย

ขึ้นมา ระดับที่อาจถูกหัวเราะเยาะได้ว่าทำไมยังฟังของแบบนี้อยู่
พูดอย่างตรงไปตรงมาคือ เป็นช่องทางที่ได้รับความนิยมเกินไปและ
ธรรมดาเกินไป

ยาโนะซังบอกว่าชอบคนกลุ่มนั้นมากกว่ากับเป็นทรัพย์สินสมบัติ
เลอค่าของตัวเองแต่เพียงผู้เดียว

ผมตกใจ

“อย่างนี้เอง” ผมเอออไปตามประสา

“อัจฉิคุง ก็ชอบ เหนอ” เธอถาม

“นานๆ ที่ก็ฟังบ้าง เพลงพอใช้ได้ ละมั้ง”

รู้สึกพูดได้ไม่เต็มปากนัก ความจริงผมเองยังฟังเพลงของ
วงนั้นอยู่จนถึงทุกวันนี้

ยาโนะซังสาธยายความน่าสนใจของวงที่ว่าให้ผมฟังอย่างตั้งใจ
เนื้อเพลงของเพลงนี้เป็นอย่างไร ส่วนนี้เป็นอย่างไร สมาชิกวงคนนี้
เป็นอย่างไร ผมรู้เรื่องพวกนั้นทั้งหมดอยู่แล้ว

เสียงออกดั่งขึ้นจากกระเปาะเลือดของยาโนะซังตอนที่เธอแล้วว่า
อัลบั้มไหนดีที่สุด ผมโล่งใจที่ช่วงเวลาดังกล่าวสิ้นสุดลงเสียที

หลังจากกดโทรศัพท์มือถือปิดเสียงออก ยาโนะซังก็ยืนขึ้น
แล้วบิดขี้เกียจ

“หมดเวลา ซะแล้ว กลับไป นอน กันเถอะ”

ผมใช้ทางเปิดประตูโดยไม่พูดอะไร เร่งให้ยาโนะซังออกจาก
ห้องดนตรีไปก่อน แล้วลงกลอนปิดประตูด้วยวิธีเดียวกับห้องเรียน

“ไปก่อน ก็ได้ล่ะ”

เธอว่าเช่นนั้น ขณะที่คลื่นหยดน้ำสีดากลับมารวมเป็นร่าง
อยู่บนโถงทางเดิน ผมไม่รู้ว่ายานะซังกลับบ้านอย่างไร แต่ก็
ไม่จำเป็นต้องรู้ ผมออกไปข้างนอกตามคำบอกของเธอ

ต้องเอ่ยคำร่ำลาหรือเปล่านะ ผมแค่มาตามทีสัญญาไว้ จะให้
มาผูกมิตรสนิทสนมก็คงประหลาด แต่จะให้เหม็นเฉยไปเลยก็กระไร
อยู่ พอคิดเห็นนั่นเธอก็ยิ้มแป้น

“พຽ່ງนี้ มาอีก ได้ ไหม”

“...”

ผมไม่รู้สึกลอยากมา แต่กระนั้นก็ไม่อาจพูดออกไปให้ชัดเจน
เพราะเธอเป็นฝ่ายโยนการตัดสินใจให้ผมนั่นเอง

ผมไม่ตอบคำถาม ตัดสินใจทะยานไปสู่ห้องพยายามคำคืบ

ทว่าผมคงไม่ได้สนทนาอะไรกับเธอนอกจากนี้แล้ว จึงตั้งใจ
บอกเรื่องนี้ไว้ให้เรียบร้อย ผมระมัดระวังให้น้ำเสียงปกติที่สุด พูด
ออกไปทั้งที่หันหลังแบบนั้น

“ขอโทษที่เตะโดนตอนชั่วโมงพลนะ”

“เรื่องกลางวัน อย่ามาขอโทษ ตอนกลางคืนสิ”

อะไรกัน คนอุตสาห์ขอโทษแท้ๆ

กลางคืนเป็นเวลาที่เหมาะอยู่คนเดียวจริงๆ